

○ คำพิพากษา
(ฟ้องตรง)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ พบ. ๑๒/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๑๙/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๑ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นายวงศ์ศักดิ์ สวัสดิ์พาณิชย์ ผู้ฟ้องคดี
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๑
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๒
ปลัดกระทรวงมหาดไทย ที่ ๓ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและเพิ่มเติมฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่ง อธิบดีกรมการปกครอง สังกัดกระทรวงมหาดไทย และต่อมา ได้เกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครองนั้น กรมการปกครองได้จัดสอบคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้ารับการศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่หลังจากการสอบคัดเลือกเสร็จสิ้นแล้ว ได้มีผู้ร้องเรียนต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การสอบคัดเลือกดังกล่าวมีการทุจริตเกิดขึ้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมในการกระทำความผิด และเกี่ยวข้องกับการสั่งการให้เพิ่มคะแนนสอบเพื่อช่วยเหลือผู้เข้าสอบจำนวนประมาณ ๑๕๐ ราย และเมื่อมีการตรวจสอบโดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤตินมิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ผู้ฟ้องคดีก็ได้สั่งการให้มีการเขียนกระดาษคำตอบใหม่ ให้สอดคล้องกับคะแนนที่เพิ่มขึ้นดังกล่าว การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือ

/ละเว้น...

ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๑) (๔) และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี พิจารณาโทษทางวินัยตามกฎหมาย ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ได้พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิด วินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และ ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เนื่องจากคณะกรรมการได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดแนวทางการลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการไว้ว่า ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการสถานเดียว การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย จึงมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์แล้ว มีคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๗๑๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๖๑๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้สิ้นผลลงตามการสิ้นสุดของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ก็เป็นการดำเนินการที่นอกเหนืออำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือได้กระทำการอันเป็นการแสวงประโยชน์เพื่อตนเอง หรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งถือว่าการแจ้งข้อกล่าวหาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ปิดโอกาสผู้ฟ้องคดีที่จะใช้สิทธิแก้ข้อกล่าวหาหรือโต้แย้งพยานหลักฐาน

/ส่วนการที่...

ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย มิได้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์เฉพาะเพียงระดับโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมูลความผิดไว้เท่านั้น และไม่อาจหยิบยกคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ มาใช้เป็นเหตุตัดทอนอำนาจตนเองได้

และการที่นายประสาธ พงษ์ศิริภักดิ์ ในฐานะประธานอนุกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และในฐานะผู้รับผิดชอบสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง ได้ขอลาออกจากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ก็สืบเนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือร้องเรียน จึงถือว่านายประสาธเป็นผู้มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อนและฝ่าฝืนต่อมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แม้ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะเปลี่ยนแปลงรูปแบบการไต่สวนข้อเท็จจริงจากคณะอนุกรรมการไต่สวน มาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคณะกรรมการไต่สวนเองก็ตาม แต่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าว นายประสาธก็ได้ดำเนินการจนเกือบจะเสร็จสิ้นกระบวนการทั้งหมดแล้ว

การที่นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ได้ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สั่งการให้มีการเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่นั้น คำให้การของนายวุฒิชัยดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เคยแจ้งเป็นข้อกล่าวหาและเปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาก่อนแต่อย่างใด ส่วนคำให้การของนายวุฒิชัยที่ได้ให้การรับสารภาพ ก็เป็นเพราะผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กัณฑ์ไว้เป็นพยาน มีการชักจูงใจและชี้แนะเพื่อสร้างข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ โดยนายวุฒิชัยได้ให้การพาดพิงถึงบุคคลจำนวน ๔ คน คือ ๑. นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ ๒. นายเชาวรัตน์ ชาญวีรกุล ๓. ผู้ฟ้องคดี และ ๔. นายครรชิต สลับแสง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยว่า นายศักดิ์สยาม นายเชาวรัตน์ รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องได้แก่ นายชาติชาย นายวีระเดช นายสุรพล และนายนิรันดร์ ไม่ได้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด และไม่ปรากฏหลักฐานในการเรียกรับเงิน ส่วนผู้ฟ้องคดีกลับวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และกรณีที่นายวุฒิชัยให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้ขอรหัสโค้ดสมุดคำตอบจากนายอรรถพันธุ์ สงวนเสริมศรี เพื่อที่จะนำไปเพิ่มคะแนนให้แก่ผู้เข้าสอบตามรายชื่อที่ได้รับมานั้น ก็ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏว่า ในวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยมิได้ลงชื่อเข้าปฏิบัติราชการ และมีการลงรายการในสมุดของเจ้าหน้าที่ว่า นายวุฒิชัยไปราชการอบรม ซึ่งกรณีดังกล่าว นายอรรถพันธุ์ได้ให้การเพิ่มเติมในภายหลังว่า นายวุฒิชัยได้ไปร่วมพิธีเปิดสัมมนา เวลา ๑๓ นาฬิกา ที่โรงแรมห่างจากกรมการปกครองไม่เกิน ๑๐ กิโลเมตร และนายวุฒิชัยได้พบกับตนในวันดังกล่าวจริง แต่คำให้การเพิ่มเติมของนายอรรถพันธุ์ดังกล่าวขัดแย้งกับข้อเท็จจริง เนื่องจากหากนายวุฒิชัยมาปฏิบัติ

/ราชการจริง...

ราชการจริง จะต้องมีการลงชื่อเข้าปฏิบัติราชการ คำให้การดังกล่าวจึงเป็นการนำความเท็จมากล่าวอ้างเพื่อสร้างข้อเท็จจริงขึ้นใหม่และเกิดขึ้นหลังจากนายวุฒิชัยให้การรับสารภาพแล้ว

นอกจากนี้ นายวุฒิชัยได้ให้การว่า เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้นำรหัสโค้ดมาตรวจดูตามรายชื่อที่ผู้ฟ้องคดีมอบให้โดยได้ให้คะแนนในสมุดคำตอบ แล้วให้นายดุสิต ศิริวรราชัย มาช่วยเขียนคะแนนลงในบัญชี ซึ่งเป็นการขัดแย้งกับคำให้การของนายศิริศิริธรรมปิติ ที่ให้การว่า ประมาณวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๒ เห็นนายอรรถพันธุ์ และนางสาวอศิรวรรณ เป็นผู้นำคะแนนมาใส่ในบัญชีตามโค้ด และนางอศิรวรรณ เพาะพีช ได้ให้การว่า วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ ในช่วงบ่ายได้รับผลสอบจากนายศิริ ต่อมาประมาณวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ตนได้บันทึกผลคะแนนลงในคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงให้เห็นได้ว่าการดำเนินการต่างๆ ที่เกี่ยวกับการสอบได้กระทำขึ้นอย่างถูกต้อง ไม่มีการช่วยเหลือผู้เข้าสอบแต่อย่างใด คำให้การของนายวุฒิชัยที่อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สั่งการให้เขียนสมุดคำตอบใหม่ และให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขสมุดคำตอบ จึงเป็นการนำความเท็จมากล่าวอ้าง ไม่มีหลักฐานสนับสนุน

สำหรับคำให้การของนายวุฒิชัยที่อ้างว่า ระหว่างวันที่ ๓๐ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้นำกระดาษสมุดคำตอบไปมอบให้นายคิม ปรีเปรม และประธานรุ่นทั้ง ๓ รุ่น ให้ช่วยนำสมุดคำตอบเปล่าไปให้ผู้มีรายชื่อจำนวน ๑๕๐ ราย เขียนคำตอบขึ้นใหม่ และอีกประมาณ ๒ สัปดาห์ นายคิมและประธานรุ่นทั้ง ๓ รุ่น ได้นำสมุดคำตอบที่เขียนขึ้นใหม่มาส่ง จากนั้น นายวุฒิชัยได้นำคำตอบฉบับใหม่เฉพาะเนื้อกระดาษด้านในสีขาวมาใส่แทนเป็นเนื้อในของสมุดคำตอบเดิม นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า กรณีตามข้อกล่าวอ้างของนายวุฒิชัย จะครบกำหนดเวลาที่นายคิมและประธานรุ่นนำสมุดคำตอบไปส่งคืนประมาณวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่จากข้อเท็จจริงปรากฏว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไปขอรับสมุดคำตอบและนำสมุดคำตอบมาตรวจพิสูจน์ในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ คำให้การของนายวุฒิชัยจึงเป็นคำให้การเท็จ

และกรณีที่นายวุฒิชัย กล่าวอ้างข้อเท็จจริงว่า ตนได้ไปขอรับสมุดคำตอบที่เหลือใช้จากนายวีรเดช วิชากรณ์ เพื่อนำไปใช้เขียนคำตอบขึ้นใหม่ นั้น ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนปรากฏว่า นายวีรเดชได้ให้การว่า สมุดคำตอบที่เหลือจากการสอบ จะถูกฉีกปกและนำไปใช้งาน หรือไม่ก็นำไปบริจาค ซึ่งไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญกับสมุดคำตอบที่เหลือใช้อีก กรณีจึงเห็นได้ว่า การที่สมุดคำตอบที่เหลืออยู่ไม่ครบจำนวน อาจจะมีได้ถูกนำไปใช้ในการเขียนคำตอบขึ้นใหม่ และในการเปลี่ยนกระดาษคำตอบใหม่ ต้องใช้สมุดคำตอบทั้งหมดรวม ๖๐๐ ชุด แต่กลับไม่มีผู้ใดพบเห็นการขนย้ายสมุดคำตอบจำนวนมากดังกล่าว ซึ่งในประเด็นนี้ นายวุฒิชัยได้ให้การว่า ได้มีการแก้ไขและส่งสมุดคำตอบที่บ้านของนายวุฒิชัยย่านจรัญสุนันทวงศ์ ซึ่งแท้จริงแล้ว นายวุฒิชัยอาศัยอยู่ที่อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี จึงเป็นกรณีที่นายวุฒิชัยนำความเท็จมากล่าวอ้าง

/ไม่อาจ...

ไม่อาจรับฟังได้ และพยานรายนางพรสวรรค์ ธนณรงค์ และนางละเอียด ภาคีทรง พนักงาน
โรงพิมพ์อาสารักษาดินแดน ได้ให้การว่า หากมีการเย็บกระดาษผิดพลาด ตนจะแกะเอาลวดออก
แล้วนำปกสมุดเดิมไปทิ้ง เนื่องจากปกสมุดเป็นเนื้อกระดาษบางไม่สามารถเย็บซ้ำได้ ซึ่งจาก
ข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้อย่างชัดเจนว่า หากมีการแก้ไขสมุดคำตอบใหม่ จะต้องพบร่องรอย
ความเสียหายฉีกขาด การที่ปกสมุดคำตอบไม่พบร่องรอยการฉีกขาดหรือความชำรุดแม้แต่
เล่มเดียว จึงแสดงให้เห็นว่าไม่มีการแก้ไขสมุดคำตอบเกิดขึ้น

สำหรับคำให้การของผู้เข้ารับการคัดเลือกเข้าอบรมหลักสูตรนายอำเภอ จำนวน
๒๐ คน ที่ให้การสารภาพและยอมรับว่า ตนเป็นผู้เขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่นั้น ก็มีลักษณะ
เป็นการสร้างข้อเท็จจริงขึ้นใหม่เช่นเดียวกับนายวุฒิชัย ซึ่งในครั้งแรก ผู้เข้ารับการคัดเลือก
ดังกล่าวได้ให้การปฏิเสธตลอดข้อกล่าวหา แต่ต่อมาได้กลับคำให้การเดิม เป็นรับสารภาพ
ด้วยถ้อยคำคล้าย ๆ กัน และเป็นการรับสารภาพหลังจากที่นายวุฒิชัยได้ให้การรับสารภาพแล้ว
การรับสารภาพดังกล่าวจึงเป็นการสมคบคิดและได้เตรียมการมาแล้ว แต่จากการตรวจสอบ
พบพิรุธว่านางสาววารุณี สุตหล้า นางจันทร์จิรา กามนต์ และนายสุริยนต์ ดอนสมจิต ได้ให้การว่า
ได้รับสมุดคำตอบเปล่าพร้อมตัวอย่างคำตอบ และทำการเขียนกระดาษขึ้นใหม่ในวันที่ ๑๒
มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไปรับสมุดคำตอบ
เพื่อทำการตรวจสอบในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ และต่อมาได้มีการแก้ไขคำให้การเป็นวันที่
๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ ส่วนผู้เข้ารับการอบรมที่รับสารภาพรายอื่นได้ให้การเหมือนกันทุกคนว่า
จดจำวันเวลาไม่ได้ ซึ่งเป็นเรื่องผิดปกติ เป็นการให้ถ้อยคำอันเป็นเท็จเพื่อมุ่งหวังให้พาดพิงถึง
ผู้ฟ้องคดี

ส่วนคำให้การของนายสหชัย แจ่มประสิทธิสกุล ที่อ้างว่า ได้เขียนกระดาษคำตอบใหม่
ในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ เวลา ๒๓ นาฬิกา ณ เรือนนอน ค่ายธนรัชต์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
เมื่อเขียนเสร็จแล้ว ได้นำส่งให้นายคิม ปรีเปรม ซึ่งขัดแย้งกับคำให้การของนายวุฒิชัยที่ให้การว่า
ในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ เวลา ๒๔ นาฬิกา นายคิมอยู่ที่บ้านย่านจรูญสนิทวงศ์ และนายพิพัฒน์
ปรีศิริ ก็ได้ให้การขัดแย้งกันอีกว่า ตนได้ทำการเขียนกระดาษคำตอบใหม่ส่งให้กับนายคิมในเวลา
๑๔ นาฬิกา และได้พบเห็นนายสหชัย เพื่อนร่วมห้อง นั่งเขียนกระดาษสมุดคำตอบ ซึ่งคำให้การ
ดังกล่าวขัดแย้งกันเอง ไม่น่าเชื่อถือ เกิดจากการล่อลวง ชูเชิญ และให้สัญญาหรือให้ประโยชน์
บางอย่าง ซึ่งในกรณีนี้นายกิจชนะ นิริยะมาสกุล ได้แจ้งความดำเนินคดีอาญาต่อศาลจังหวัดน่าน
แต่ศาลจังหวัดน่านมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา และยังได้มีการดำเนินคดีกับนายวุฒิชัยต่อ
ศาลจังหวัดนนทบุรี เป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. ๗๙๕ - ๘๐๑/๒๕๕๗ ในข้อหาแจ้งข้อความ
อันเป็นเท็จต่อเจ้าพนักงาน คดียังอยู่ระหว่างการดำเนินกระบวนพิจารณาของศาล

/ส่วนการ...

ส่วนการพิสูจน์กระดาษคำตอบของกองตรวจพิสูจน์หลักฐาน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ นั้น ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เจาะจงให้กลุ่มงานตรวจพิสูจน์อาวุธปืนและเครื่องกระสุน เป็นผู้ทำการตรวจ ทั้งที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีกลุ่มงานพิสูจน์เอกสารโดยตรงอยู่แล้ว จึงเป็นที่เคลือบแคลงสงสัย และการตรวจพิสูจน์ดังกล่าว มีการตรวจถึง ๓ ครั้ง โดยครั้งที่ ๓ เป็นการตรวจหลังจากนายวุฒิชัยได้ให้การรับสารภาพต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แล้ว เป็นการตรวจพิสูจน์เฉพาะสมุดคำตอบของนายสหชัย แจ่มประสิทธิ์สกุล ซึ่งมีผลการตรวจพิสูจน์ที่ขัดแย้งกันเอง และได้มีการแบ่งกลุ่มผู้เขียนคำตอบคล้ายกันออกเป็น ๓ กลุ่ม กลุ่มที่ ๑ จำนวน ๔๗ คน กลุ่มที่ ๒ จำนวน ๓๖ คน และกลุ่มที่ ๓ จำนวน ๒๔ คน รวมจำนวนผู้เข้าสอบที่ได้รับการแบ่งกลุ่มดังกล่าว มีทั้งหมด ๑๐๗ คน ไม่ตรงกับคำให้การของนายวุฒิชัยที่ให้การว่า มีการช่วยเหลือผู้เข้าสอบจำนวน ๑๕๐ คน ยังขาดจำนวนผู้เข้าสอบที่ไม่ได้รับการแบ่งกลุ่มอีก ๓๔ ราย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหา และการชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ย่อมส่งผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่อาจนำรายงาน เอกสาร และสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาเป็นสำนวนสอบสวนทางวินัยในการออกคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการได้ และทำให้การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่องดำที่ ๕๗๑๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๖๑๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่มิได้คำวินิจฉัยอุทธรณ์

๒. เพิกถอนคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๓. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๕๓๑ - ๕๖/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ และในการประชุมครั้งที่ ๕๕/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๖๒ รวมถึงการดำเนินการใด ๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เยียวยาคืนสิทธิประโยชน์สวัสดิการ ค่ารักษาพยาบาล ค่าสิทธิและเงินสวัสดิการต่าง ๆ ที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีพึงได้ตามกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อุทธรณ์รายหนึ่งในผู้อุทธรณ์ทั้งหมดจำนวน ๑๒๑ ราย และประธานกรรมการ ก.พ.ค. ได้สั่งให้รวมการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวไปในคราวเดียวกัน สำหรับการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัย

/ที่ ๒/๒๕๕๖...

ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ วางบรรทัดฐานไว้ว่า การอุทธรณ์ต้องอยู่ในขอบเขตแห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยผู้ฟ้องคดีมีสิทธิอุทธรณ์เฉพาะดุลพินิจในการลงโทษของผู้บังคับบัญชาเท่านั้น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์เฉพาะเรื่องดุลพินิจในการสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้มูลความผิดไว้ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยชี้มูลความผิดว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ สมควรแก่กรณีแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า เหตุที่มีการฟ้องคดีนี้ สืบเนื่องจากมีผู้ร้องเรียนกล่าวหาผู้ฟ้องคดีกับพวกว่า ได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ กรณีมีพฤติการณ์เรียกรับเงินจากผู้ต้องการสอบได้ รายละเอียด ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท ให้สามารถเข้ารับการสอบอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว รับฟังได้ว่าข้อกล่าวหาไม่มูล จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วโดยผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านแต่อย่างใด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า มีบุคคลเกี่ยวข้องจำนวนมาก และส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของสถาบันราชการและสังคมไทยอย่างกว้างขวาง จึงเปลี่ยนรูปแบบการไต่สวน เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นองค์คณะไต่สวนแทน และได้แจ้งคำสั่งเปลี่ยนองค์คณะไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว การไต่สวนข้อเท็จจริงจึงได้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และระเบียบคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๕ แล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับขั้นตอนและกระบวนการไต่สวนดังกล่าว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำการอันมีมูลความผิดตามกฎหมาย จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และผู้ฟ้องคดีได้ลงนามรับทราบข้อกล่าวหาแล้ว จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาทั้งด้วยวาจาและเป็นหนังสือแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๕๓๑ - ๕๖/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครอง และเป็นประธานกรรมการคัดเลือกข้อสอบ ได้สั่งการให้นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ และนายสำราญ ต้นเรืองศรี ผู้อำนวยการส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้านช่วยเหลือผู้เข้าสอบดังกล่าวจำนวน ๑๕๐ ราย ให้ได้รับการคัดเลือก โดยให้นายวุฒิชัยนำรายชื่อที่

/ได้รับมาจาก...

ได้รับมาจากผู้ฟ้องคดีมาช่วยเพิ่มคะแนนให้สูงขึ้นถึง ๔๕ คะแนนโดยไม่ได้ดูสมุดคำตอบว่ามีข้อความอย่างไร จนกระทั่งผู้มีรายชื่อทั้ง ๑๕๐ ราย ก็ได้รับการคัดเลือกให้เข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ แต่ต่อมา เมื่อคณะกรรมการมาธิการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ได้เรียกผู้ฟ้องคดีและนายวุฒิชัยไปชี้แจงกรณีมีการร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงได้สั่งการให้นายคิม ปรีเปรม ประธานรุ่นที่ ๖๘ รวมทั้งตัวแทนรุ่น ๖๙ และรุ่น ๗๐ ประสานกับผู้ที่มีรายชื่อทั้ง ๑๕๐ คน ให้ช่วยเขียนกระดาษคำตอบใหม่ โดยนายวุฒิชัยเป็นผู้นำสมุดคำตอบเปล่าและรูปแบบคำตอบประมาณ ๓ ถึง ๔ แบบไปมอบให้นายคิม และตัวแทนรุ่น จากนั้น นายวุฒิชัยจะเป็นผู้เปลี่ยนกระดาษคำตอบใหม่ โดยการนำสมุดคำตอบใหม่มาถอดเอาเฉพาะเนื้อกระดาษด้านในสีขาวมาใส่เป็นเนื้อในของสมุดคำตอบฉบับเดิม การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๑) (๔) และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวก และได้แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเห็นได้ว่ากระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นไปโดยสุจริต ถูกต้องตามขั้นตอนและชอบด้วยกฎหมาย ทำให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดี คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาในความผิดฐานอื่นที่ไม่ใช่ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีตกเป็นผู้ถูกกล่าวหาตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมมีอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามฐานความผิดฐานอื่นได้ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งนายประสาธ พงษ์ศิวกาย เป็นประธานอนุกรรมการไต่สวนและเป็นผู้รับผิดชอบสำนวน และคณะอนุกรรมการไต่สวน

/มีพฤติการณ์...

มีพฤติการณ์พุดจาข่มขู่ หลอกลวงพยาน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ในการไต่สวนข้อเท็จจริง ได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการไต่สวนจากคณะกรรมการไต่สวน ไปเป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นองค์คณะในการไต่สวนแทน ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็ได้โต้แย้งหรือคัดค้านแต่อย่างใด ประกอบกับ นายประสาธได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ขอลงตัวไม่ร่วมพิจารณาในเรื่องดังกล่าว ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้นายประสาธถอนตัวจากการไต่สวน อีกทั้งปรากฏข้อเท็จจริงว่า การไต่สวนของนายประสาธที่ผ่านมา ได้ปฏิบัติหน้าที่โดยเป็นไปตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด มิได้มีอคติหรือมีพฤติการณ์สร้างหลักฐานที่จะเอาผิดผู้ถูกกล่าวหา ข่มขู่ จู่ใจ ใส่ร้ายหรือตัดทอนผู้ที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังพยานหลักฐานเพียงคำรับสารภาพของนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ที่เกิดจากการจู่ใจ ล่อลวง ขู่เข็ญ หรือให้คำมั่นสัญญา และผลการตรวจพิสูจน์ของกองพิสูจน์หลักฐานมีความคลาดเคลื่อน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยพยานเอกสาร และพยานวัตถุ รวมจำนวน ๒๙ รายการ และพยานบุคคล ซึ่งรวมถึงผู้ถูกกันไว้เป็นพยาน รวมจำนวน ๖๑ ราย เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงและพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ฟ้องคดีซึ่งได้มีการพิจารณาพยานหลักฐานตามข้อ ๔๒ ประกอบข้อ ๑๑ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๕ และได้วินิจฉัยโดยการลงมติชี้มูลความผิดจากการรับฟังพยานหลักฐานว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยและทางอาญา

ส่วนการให้การของนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ในฐานะพยานและได้ให้การรับสารภาพ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า นายวุฒิชัยได้ให้การถึง ๘ ครั้ง ซึ่งเป็นการให้การก่อนที่จะมีประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้จู่ใจ ล่อลวง ขู่เข็ญ สัญญาหรือมีข้อตกลงว่าจะกันไว้เป็นพยานตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ต่อมา หลังจากประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับแล้ว นายวุฒิชัยได้ให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีก ๒ ครั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีมติให้กัมนายวุฒิชัยไว้เป็นพยาน ซึ่งคำให้การของนายวุฒิชัยเป็นคำให้การที่มีน้ำหนักเชื่อถือได้ ไม่ใช่เรื่องปิดความผิดของตนเองหรือให้การปกป้องบุคคลอื่น เพื่อให้ตนเองหลุดพ้นจากคดี และเป็นคำให้การที่เป็นประโยชน์ต่อสำนวนคดีทำให้สามารถพิสูจน์ความผิดของผู้ที่เกี่ยวข้องได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นายสำราญ ต้นเรืองศรี นายครรชิต สลับแสง และผู้เข้าสอบอีก ๑๔๑ คน

/ส่วนการตรวจ...

ส่วนการตรวจพิสูจน์สมุดคำตอบของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า กองพิสูจน์หลักฐานกลางมีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๓๒.๒๔/๓๔๐๕ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ และหนังสือ ที่ ตช ๐๐๓๒.๒๔/๐๒๑๓ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓ ยืนยันว่ากระตาดำตอบของผู้ถูกกล่าวหาทั้ง ๑๔๑ คน ทั้งสี่เหลือและสี่ชมพู มีร่องรอยการปลอม ส่วนรายที่ ๑๔๒ นายสหชัย แจ่มประสิทธิ์สกุล พบร่องการแกะถอดออก และนำชุดเดิมที่ถอดออกใส่กลับไปใหม่ แต่ต่อมา กองพิสูจน์หลักฐานกลางได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๒.๒๔/๒๙๘๔ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ ยืนยันว่า สมุดคำตอบของนายสหชัย ไม่มีการเปลี่ยนกระตาดำนั้น ในการกระทำของนายสหชัย จึงไม่พอพียงว่ามีส่วนร่วมกับการกระทำความผิด ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า การพิสูจน์หลักฐานของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง เป็นหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่มีความน่าเชื่อถือและรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นที่เกี่ยวข้องได้

ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เลือกปฏิบัติโดยไม่แจ้งข้อกล่าวหาและไม่ชี้มูลความผิดผู้ถูกกล่าวหาบางราย และจัดทำบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า พยานหลักฐานที่ได้จากการไต่สวนยังไม่พอพียงว่า นายชวรัตน์ ชาญวีรกุล นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ และนายชาติชาย อุทัยพันธ์ มีพฤติการณ์ทุจริตตามที่กล่าวหา ส่วนนายสุรพล ภาษิตนิรันดร์ ตำแหน่งรองอธิบดีกรมการปกครอง นายนิรันดร์ กัลยาณมิตร ตำแหน่งรองอธิบดีกรมการปกครอง และนายวีรเดช วิชาภรณ์ หัวหน้ากลุ่มแผนกอัตรากำลังและพัฒนาระบบ กองการเจ้าหน้าที่ ที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการคัดเลือกข้อสอบ พฤติการณ์ก็ยังไม่พอพียงว่า มีส่วนร่วมรู้เห็นกับการกระทำความผิด คณะอนุกรรมการไต่สวนจึงไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่บุคคลดังกล่าว และจากการไต่สวนข้อเท็จจริง ก็ไม่มีพยานหลักฐานใดเชื่อมโยงว่ามีพฤติการณ์กระทำการทุจริตในครั้ง นี้ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ได้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม

ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การไต่สวนข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิดตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ระเบียบดังกล่าวได้รับรองและคุ้มครองสิทธิในกระบวนการยุติธรรมอย่างครบถ้วนถูกต้องและเป็นธรรม ประกอบกับได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การรับฟังพยานหลักฐานไว้อย่างเป็นธรรมและเป็นสากลในมาตรฐานเดียวกับองค์กรตุลาการ โดยมีได้ชัดหรือแย้งหรือทำให้สิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหาลดน้อยลง หรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๑๘ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความ

ในพระราชบัญญัติ...

ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อีกทั้ง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็เป็นกฎหมายที่กำหนดวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองไว้โดยเฉพาะ และมีหลักเกณฑ์ที่ประกันความเป็นธรรมหรือมีมาตรฐานในการปฏิบัติราชการไม่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์ที่กำหนดตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีการคุ้มครองสิทธิที่สุดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้กัณนายวุฒิชัย เสาวโกมุท และผู้เข้าสอบจำนวน ๒๐ ราย ไว้เป็นพยานโดยมิชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้กัณนายวุฒิชัย และผู้เข้าสอบจำนวน ๒๐ คน ไว้เป็นพยาน เนื่องจากบุคคลดังกล่าวมีคุณสมบัติตามข้อ ๙ ของประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกัณบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ และผู้ถูกกัณไว้เป็นพยานดังกล่าวได้ให้การที่เป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำให้สามารถเชื่อมโยงพฤติการณ์ในคดีได้อย่างมีเหตุมีผล สามารถพิสูจน์การกระทำความผิดของผู้กระทำผิดได้ หากไม่กัณบุคคลดังกล่าวไว้เป็นพยาน ข้อเท็จจริงอาจจะไม่เพียงพอที่จะดำเนินคดีและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กัณนายวุฒิชัย และผู้ที่เข้าสอบดังกล่าวไว้เป็นพยาน จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว และเมื่อการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอาศัยผลการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะองค์กรตามรัฐธรรมนูญได้ใช้อำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดอันเป็นการใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญขององค์กรตามรัฐธรรมนูญโดยตรง การวินิจฉัยชี้ขาดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง และศาลปกครองไม่มีอำนาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาตั้งแต่ต้น เมื่อการรับฟังข้อเท็จจริงในคดีนี้เป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยแท้และเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมาย การชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบด้วยกฎหมายขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า กรมการปกครองได้มีประกาศ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เรื่อง การคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยรับสมัครข้าราชการเพื่อคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดรับสมัครระหว่างวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๒ สอบข้อเขียนในวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้มีสิทธิสมัครเข้ารับการศึกษาจะต้องมีคุณสมบัติเป็นข้าราชการสังกัดกรมการปกครองที่เคยดำรงตำแหน่งในระดับ ๗ และ

/หรือดำรง...

หรือดำรงตำแหน่งประเภททั่วไป ระดับอาวุโส หรือประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ ที่กรรมการปกครองมีคำสั่งมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าฝ่ายหรือเทียบเท่า มีคุณสมบัติเฉพาะ สำหรับตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ระดับชำนาญการ เคยรับราชการสังกัดกรมการปกครอง มาแล้วไม่น้อยกว่า ๑ ปี ส่วนวิธีการคัดเลือกจะแบ่งออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มผู้สอบคัดเลือก คัดเลือกในอัตราส่วน ๒ ใน ๓ ของรุ่น กลุ่มผู้มีประสบการณ์ คัดเลือกในอัตราส่วน ๑ ใน ๓ ของรุ่น กำหนดสอบแบ่งออกเป็น ๒ ภาค ได้แก่ ภาคความรู้ความสามารถทั่วไป กับภาคความรู้ความสามารถ ที่ใช้เฉพาะตำแหน่ง โดยจะประกาศผลสอบคัดเลือกและขึ้นบัญชีผู้ที่ได้รับการคัดเลือก แยกเป็น ๒ กลุ่ม จากนั้น จะเรียกเข้าศึกษาอบรมจากกลุ่มผู้สอบคัดเลือกจำนวน ๒ คน และ กลุ่มผู้มีประสบการณ์ ๑ คน สลับกันไปตามอัตราส่วนที่กำหนด

ต่อมา กรมการปกครองได้มีประกาศ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๒ เรื่อง ผลการ คัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยกำหนดเข้าอบรม รุ่น ๖๘ รุ่น ๖๙ และรุ่น ๗๐ พร้อมกันระหว่างวันที่ ๒๗ เมษายน ถึงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ ในระหว่างการศึกษอบรมหลักสูตรนายอำเภอดังกล่าว มีผู้ยื่นหนังสือ ร้องเรียนไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ผ่านการคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมบางรายมีคุณสมบัติ ไม่ครบถ้วนตามประกาศของกรมการปกครอง และการสอบคัดเลือกมีการเรียกรับเงินจากผู้สอบได้ โดยมีผู้ที่เกี่ยวข้องประกอบไปด้วยข้าราชการฝ่ายการเมืองในกระทรวงมหาดไทย และผู้บริหาร ระดับสูงของกรมการปกครอง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้รับเรื่องร้องเรียนไว้พิจารณา และให้ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งในการไต่สวนข้อเท็จจริง กองพิสูจน์ หลักฐานกลาง สำนักตำรวจแห่งชาติ ได้ตรวจพิสูจน์หลักฐานแล้ว ปรากฏว่า ผู้ผ่านการคัดเลือก จำนวน ๑๔๒ คน มีร่องรอยการแก้ไขสมุดคำตอบโดยเปลี่ยนแปลงลำดับกระดาษและกระดาษ ด้านในปก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง และในการไต่สวนข้อเท็จจริง นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้ให้การรับสารภาพว่า ได้รับคำสั่งจากผู้ฟ้องคดี ให้ช่วยเหลือผู้เข้าสอบจำนวน ๑๕๐ คน จึงให้คะแนนตามรายชื่อที่ได้รับแจ้งมาโดยไม่ได้ ตรวจสอบว่าเขียนคำตอบอย่างไร ต่อมา มีการร้องเรียนไปยังคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต สภาผู้แทนราษฎร และคณะกรรมการดังกล่าวได้เรียกผู้ที่เกี่ยวข้องไป ชี้แจง ซึ่งผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยเกรงว่าจะมีการเรียกสมุดคำตอบไปตรวจสอบ จึงดำเนินการให้ผู้เข้า รับการอบรมหลักสูตรนายอำเภอ โดยมีประธานรุ่นและตัวแทนรุ่นที่ ๖๘ รุ่นที่ ๖๙ และรุ่นที่ ๗๐ ประสานผู้มีรายชื่อทั้ง ๑๕๐ คน ให้เขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ตามตัวอย่างที่นายวุฒิชัยจัดทำขึ้น แล้วนำไปสอดแทรกใส่ในสมุดคำตอบแทนฉบับเดิมเพื่อให้สมเหตุสมผลกับผลการคัดเลือกที่ได้ ประกาศไปแล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๑๖ - ๑๗/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๖ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติ

/หรือละเว้น...

หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และกระทำความผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร กรอกข้อความลงในเอกสาร หรือดูแลรักษาเอกสาร กระทำการปลอมเอกสารโดยอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่นั้น และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือกรอกข้อความลงในเอกสาร กระทำการรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้นหรือว่าการอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ รับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นความเท็จตามมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็น ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือ ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๐๑๘/๐๔๒๗ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗

กรมการปกครองได้พิจารณาและรายงานให้ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย พิจารณาโทษทางวินัยตามหนังสือกรมการปกครอง ลับ ที่ มท ๐๓๐๒.๓/๔๑๗ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครองดังกล่าว เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่เนื่องด้วยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดให้ลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปราณีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ จึงมีมติลงโทษไล่ออกจากราชการตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติโดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้ฟ้องคดีมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์เป็นต้นไป ตามข้อ ๑๕ แห่งระเบียบ ก.พ. ว่าด้วยวันออกจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการตามมติของ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทยดังกล่าว ซึ่งการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเป็นไปตามมาตรา ๙๒

/แห่งพระราชบัญญัติ...

แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่บัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกชี้มูลความผิดพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติไว้ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือรายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นการปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ขั้นตอนของกฎหมายโดยชอบแล้ว

ในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ นร ๑๐๑๐.๓.๑.๕/๒๕๙ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ แจ้งคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เรื่อง แต่งที่ ๐๐๘๖๑๕๘ - ๐๒๐๖๑๕๘ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว

สำหรับข้อกล่าวอ้างในคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยฐานความผิดเกี่ยวกับการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามมาตรา ๒๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ประกอบกับมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไต่สวนและชี้มูลความผิดว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็อยู่ในบังคับให้ต้องออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้มูลความผิดตามมาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และแม้ว่า คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้ออกประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ยังมีผลใช้บังคับต่อไป ซึ่งมีได้มีผลให้การออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติดังกล่าว เป็นการดำเนินการที่มีชอบด้วยกฎหมาย และในการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นายประสาธ พงษ์ศิวกัย ได้มีหนังสือขอถอนตัวจากการเป็นกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว นายประสาธจึงไม่มีส่วนในการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี เมื่อผลการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังเป็นที่ยุติว่า นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ได้กระทำความผิดตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดี และนายวุฒิชัยได้ให้การรับสารภาพ ประกอบกับผลการตรวจหลักฐานของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง ก็ยืนยันว่า พบร่องรอยการปลอมสมุด

/ คำตอบจริง...

คำตอบจริง ซึ่งสามารถเชื่อมโยงพฤติการณ์แห่งคดีได้อย่างมีเหตุมีผล และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่กั้นนายวุฒิชัยไว้เป็นพยาน ข้อเท็จจริงอันเป็นพยานหลักฐานในการสอบสวนอาจไม่เพียงพอแก่การดำเนินคดีกับผู้ร่วมกระทำผิดและผู้ที่เป็นตัวการสำคัญได้ คำให้การของนายวุฒิชัยจึงสามารถนำมาเป็นพยานหลักฐานในคดีได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีได้ทุกมิติ ไม่ว่าจะปัญหาข้อเท็จจริงและปัญหาข้อกฎหมายรวมทั้งความเหมาะสมของคำสั่งลงโทษทางวินัย หากเห็นว่าคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมมีอำนาจยกเลิกคำสั่งได้ตามมาตรา ๑๑๔ และมาตรา ๑๒๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๖๘ ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

ในการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีในเรื่องการกระทำทุจริตเกี่ยวกับการสอบคัดเลือกเข้ารับการศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ซึ่งเป็นการกระทำที่ส่อไปในทางทุจริตต่อหน้าที่หรือส่อว่ากระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการและมีข้อกล่าวหาว่าการจัดสอบมีการวิ่งเต้นรายละ ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีกลุ่มบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ นายชวรัตน์ ชาญวีรกูล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ หัวหน้าคณะที่ปรึกษารัฐมนตรี นายชาติชาย อุทัยพันธ์ ผู้ตรวจราชการกรม นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ นายครรชิต สลับแสง เลขานุการกรม ผู้ฟ้องคดี อธิบดีกรมการปกครอง นายสุรพล ภาษิตนรินทร์ รองอธิบดีกรมการปกครอง นายนิรันดร์ กัลยาณมิตร รองอธิบดีกรมการปกครอง และนายวีรเดช วิชาภรณ์ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนอัตรากำลังและพัฒนาระบบงาน แต่หลังจากไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า พยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่านายชวรัตน์ นายศักดิ์สยาม นายชาติชาย นายวีรเดช นายสุรพล และนายนิรันดร์ ได้กระทำความผิดตามที่กล่าวหา แต่ผู้ฟ้องคดีได้ถูกตั้งข้อกล่าวหาว่าได้กระทำความผิดดังกล่าว และในการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีมิได้รับแจ้งข้อกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาเป็นหลัก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่มีอำนาจในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการชี้มูลความผิดฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นการชี้มูลความผิดที่อยู่นอกเหนืออำนาจหน้าที่ของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ การไต่สวนข้อเท็จจริงและข้อมูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งส่งผลให้คำสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ข้อมูลความผิดผู้ฟ้องคดี และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเช่นกัน

ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดเกี่ยวกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกเข้าอบรมหลักสูตรนายอำเภอ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า นายวุฒิชัย เสาวโกมุท เป็นพยานเพียงผู้เดียวที่ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สั่งการให้เขียนสมุดคำตอบใหม่ และให้ทำการเปลี่ยนแปลงแก้ไขสมุดคำตอบในวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่วันดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีมิได้ไปที่กรมการปกครอง แต่ได้เดินทางไปพบกับนายตระกูลวัฒนา ณ เชียงใหม่ ที่ร้านอาหารเรือนปั้นหยา ในเวลา ๑๗ นาฬิกา และในการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีพยานหลักฐานที่จะยืนยันเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้สั่งการในเรื่องดังกล่าว ดังนั้น การวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดเกี่ยวกับการทุจริตการสอบดังกล่าว จึงไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดี ประกอบกับในการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้เวลาพิจารณานานถึง ๑ ปี ๖ เดือน เกินกว่าระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์ตามที่มาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และข้อ ๙๑ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการอุทธรณ์ และพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดไว้ จึงเป็นการพิจารณาอุทธรณ์ที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้แจ้งข้อกล่าวหาและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีกับคณะกรรมการคัดเลือกข้อสอบอัตรานายอำเภอ การทุจริตในการคัดเลือกข้อสอบอัตรานายอำเภอ หรือเรียกทรัพย์สินรายละ ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท

ส่วนการสอบคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิบดีกรมการปกครองได้มีคำสั่งที่ ๑๓๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่ง ให้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับการสอบคัดเลือก รวมทั้งแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และให้รายงานผลการดำเนินการให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดีได้สั่งการ ควบคุม กำกับดูแลการสอบคัดเลือกดังกล่าว ให้เป็นไปตามกฎหมายแล้ว ในการสอบคัดเลือก จะมีการแบ่งกระดาษคำตอบออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่ กระดาษคำตอบแบบปรนัย ได้จัดส่งให้กับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ทำการตรวจ ส่วนกระดาษคำตอบแบบอัตนัย กรมการปกครองจะทำการตรวจเอง โดยมีขั้นตอน

/การจัดเก็บ...

การจัดเก็บรักษาไว้ที่ห้องนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ และเมื่อได้รับ กระดาษคำตอบมาแล้ว เจ้าหน้าที่จะทำการตรวจสอบการเขียนข้อความหรือสัญลักษณ์บนปกสมุด ถ้ามีข้อความหรือสัญลักษณ์ต้องห้าม เจ้าหน้าที่จะทำการลบข้อความออกเสีย เพื่อไม่ให้ ทราบว่าเป็นสมุดกระดาษคำตอบของผู้ใด จากนั้น จะทำการคละสมุดกระดาษคำตอบเพื่อทำการ ตอกโค้ด ๒ จุด เพื่อมิให้กรรมการผู้ตรวจสมุดคำตอบรู้ว่าได้ตรวจสมุดคำตอบของผู้ใด ต่อมา เมื่อคณะกรรมการทำการตรวจข้อสอบและให้ผลคะแนนเรียบร้อยแล้ว คณะกรรมการจะประมวลผล คะแนนข้อสอบทั้งสมุดคำตอบแบบปรนัยและสมุดคำตอบแบบอัตนัย แล้วนำไปลงในระบบ คอมพิวเตอร์ จากนั้น นายวุฒิชัยโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสอบคัดเลือก จะเสนอให้ ผู้ฟ้องคดีประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิเข้ารับการสอบสัมภาษณ์ ซึ่งในกรณีที่พิพาท ผู้ฟ้องคดีได้พิจารณา แล้วเห็นชอบตามที่คณะกรรมการสอบคัดเลือกเสนอ จนกระทั่งได้มีประกาศผลสอบคัดเลือก ข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งกระบวนการ คัดเลือกดังกล่าวได้สิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์ และคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกมิได้รายงานความ ผิดปกติของการสอบให้ผู้ฟ้องคดีทราบแต่อย่างใด ทั้งนี้ ก่อนที่จะถึงวันทำการสอบคัดเลือก ได้มีบุคคลแอบอ้างชื่อผู้บริหารของกรมการปกครองไปเรียกคำตอบแทนโดยอ้างว่าสามารถ ช่วยเหลือผู้สมัครให้ได้รับการคัดเลือกได้ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทำหนังสือแจ้งเวียนไปยังปลัดกระทรวง มหาดไทยและผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด ให้สอดส่องดูแล หากพบพฤติการณ์ดังกล่าวให้แจ้ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและผู้ฟ้องคดีทราบ เพื่อป้องกันและปราบปรามมิให้เกิดการ ทุจริต แต่ก็ไม่ปรากฏว่ามีการกระทำความผิดหรือทุจริตในการสอบดังกล่าว

ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ประกาศผลการคัดเลือกข้าราชการเข้าศึกษาอบรม หลักสูตรนายอำเภอดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการป้องกันการปราบปรามการทุจริตประพฤติ มิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ได้รับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตในการสอบดังกล่าว จึงมีหนังสือ แจ้งผู้ฟ้องคดีให้ไปชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ จากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้สั่งการให้กองการเจ้าหน้าที่ ตรวจสอบเพื่อนำข้อเท็จจริงไปชี้แจงต่อคณะกรรมการฯตามที่ได้รับแจ้ง แต่จากการตรวจสอบ ก็ไม่พบความผิดปกติ ผู้ฟ้องคดีจึงได้นำเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้าชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ โดยผู้ฟ้องคดียืนยันว่าการจัดสอบเป็นไปโดยความโปร่งใส ถูกต้องตามขั้นตอนและวิธีการ ที่ได้กำหนดได้แล้ว อีกทั้ง นายวิลาศ จันทร์พิทักษ์ ประธานกรรมการฯ ได้เคยให้ถ้อยคำต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ไม่สามารถยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดในเรื่องดังกล่าว ประกอบกับ ในการพิจารณาของคณะกรรมการฯก็ได้วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดแต่อย่างใด และนายวุฒิชัยกับคณะกรรมการคัดเลือกก็ได้ให้การตรงกันว่า การสอบคัดเลือกเป็นไปโดย ถูกต้องเรียบร้อย ไม่มีการทุจริตในขั้นตอนใดทั้งสิ้น ข้อเท็จจริงจึงเป็นที่ยุติว่า กระบวนการสอบ

/คัดเลือก...

คัดเลือกลงกล่าวได้ดำเนินการโดยถูกต้องตามระเบียบและกฎหมายโดยชอบ ไม่มีการทุจริตเกิดขึ้น

ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีนั้น มีเหตุสืบเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสือร้องเรียนและคำร้องขอให้ถอดถอนนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรี กับพวก ออกจากตำแหน่ง โดยผู้ยื่นหนังสือไม่เปิดเผยชื่อ อ้างว่า มีการวิ่งเต้นเข้าพบนายศักดิ์สยาม ชิดชอบ หัวหน้าคณะที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพื่อฝากรายชื่อผู้สอบคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอจำนวนหลายรายโดยมีรายชื่อจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและบุคคลอื่นๆ มีหลายรายต้องจ่ายเงิน ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีผู้ถูกกล่าวหา ได้แก่ นายชาติชาย อุทัยพันธุ์ ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง เป็นผู้จัดทำบัญชีทั้งหมด ซึ่งในกรณีดังกล่าว มีผู้ถูกตั้งข้อกล่าวหาได้แก่นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ หัวหน้าคณะที่ปรึกษารัฐมนตรี นายชาติชาย อุทัยพันธุ์ ผู้ตรวจราชการกรม นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ นายครรชิต สลับแสง เลขานุการกรม และผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิบดีกรมการปกครอง และการร้องเรียนยังได้อ้างว่า การสอบมีการทุจริตในการออกข้อสอบและการตรวจกระดาษคำตอบ โดยมีคณะกรรมการคัดเลือกข้อสอบถูกตั้งข้อกล่าวหา ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี อธิบดีกรมการปกครอง นายสุรพล ภาษิตนิรันดร์ รองอธิบดีกรมการปกครอง นายนิรันดร์ กัลยาณมิตร รองอธิบดีกรมการปกครอง นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ และนายวีระเดช วิชากรณ์ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนอัตรากำลังและพัฒนาระบบงาน เป็นกรรมการ ต่อมาในการไต่สวนและแสวงหาข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ความเป็นที่ยุติว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ผิดปกติหรือที่เป็นพิรุณเกี่ยวกับเส้นทางการเงินและทรัพย์สินที่แสดงให้เห็นว่าได้มีการเรียกรับหรือมีการจ่ายเงินเพื่อช่วยเหลือผู้เข้าสอบ จึงไม่มีการแจ้งข้อกล่าวหาแก่นายชวรัตน์ นายศักดิ์สยาม นายนิรันดร์ นายสุรพล นายวีระเดช และนายชาติชาย ส่วนข้อกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับคณะกรรมการคัดเลือกข้อสอบนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวน เพื่อแสวงหาข้อเท็จจริงในเรื่องการเก็บรักษาข้อสอบแบบอัตรนัย พร้อมธงคำตอบ ซึ่งจากการไต่สวนก็ไม่ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานใดเป็นที่ผิดปกติหรือเป็นพิรุณแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาแก่นายสุรพล นายนิรันดร์ และนายวีระเดช ดังนั้น ข้อเท็จจริงย่อมรับฟังเป็นที่ยุติว่า ข้อกล่าวหาตามหนังสือร้องเรียน และคำร้องถอดถอนนายอภิสิทธิ์ กับพวก ไม่มีข้อเท็จจริงและหลักฐานที่จะดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหาแก่ผู้ฟ้องคดีได้ตามกฎหมาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งข้อกล่าวหาผู้ฟ้องคดี โดยได้นำข้อเท็จจริงจากคำรับสารภาพของนายวุฒิชัย ซึ่งเป็นการให้การชดทอด ปรีกปรีา พาดพิงผู้ฟ้องคดีอื่นเป็นเท็จ และไม่ได้กล่าวหาผู้ฟ้องคดีเรื่องการปลอมแปลงหรือเปลี่ยนแปลงแก้ไขกระดาษสมุดคำตอบ และไม่เคยเรียกผู้ฟ้องคดีให้ไปชี้แจงในเรื่องดังกล่าว ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจ

/วินิจฉัย...

วินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเทียบเคียงได้กับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๓๐/๒๕๕๖ และเป็นการมิได้ปฏิบัติตาม มาตรา ๔๗ และขัดต่อมาตรา ๑๒๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒

สำหรับคำให้การของนายวุฒิชัย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับทราบมาโดยตลอดว่า เป็นการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ เป็นการให้การเท็จ หรือพยานเท็จ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับนำ ข้อเท็จจริงจากคำให้การของนายวุฒิชัยมาแจ้งข้อกล่าวหาและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นการ ชั่งน้ำหนักและรับฟังพยานหลักฐานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ดำเนินการใด ๆ กับบรรดากรรมการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ และกรรมการคัดเลือกข้อสอบแบบอัตนัย ทั้งที่มีการให้คะแนนเพิ่มและมีการเขียนกระดาษคำตอบใหม่ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ไม่ได้ชี้มูลความผิดนายสหชัย แจ่มประสิทธิสกุล ทั้งที่นายวุฒิชัยได้ให้การว่า นายสหชัยมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินการดังกล่าว

ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังข้อเท็จจริงว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีไปชี้แจงต่อ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประมุขมิชอบ สถาผู้แทนราษฎรแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้สั่งการให้นายคิม ปรีเปรม ประธานรุ่นที่ ๖๘ รวมทั้งตัวแทนรุ่นที่ ๖๙ และรุ่นที่ ๗๐ ประสานกับผู้มีรายชื่อ ๑๕๐ คน ให้เขียนกระดาษคำตอบใหม่ ตามรูปแบบคำตอบประมาณ ๓ ถึง ๔ แบบ และนายวุฒิชัยจะเป็นผู้นำสมุดคำตอบใหม่เฉพาะเนื้อในกระดาษสีขาวมาถอดใส่เป็นเนื้อในของ สมุดคำตอบเดิม นั้น การรับฟังข้อเท็จจริงดังกล่าว เป็นการรับฟังข้อเท็จจริงจากคำให้การรับ สารภาพของนายวุฒิชัยเพียงผู้เดียว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีพยานหลักฐานอื่นที่จะนำมาใช้สนับสนุน ข้อกล่าวหา จึงได้นำคำให้การของนายวุฒิชัยมาเรียงร้อยเป็นข้อเท็จจริง เพื่อชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย สำหรับการปฏิบัติหน้าที่ของนายประสาธ พงษ์ศิริวิทย์ ประธานอนุกรรมการไต่สวนนั้น แม้ว่านายประสาธจะได้ขอลาออกจากประธานอนุกรรมการไต่สวน แล้วก็ตาม แต่ก็เห็นได้ว่านายประสาธได้ยอมรับแล้วว่า มีส่วนเกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือผู้เข้าสอบ ให้ได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอด้วย การร้องเรียนของผู้ฟ้องคดีจึงเป็น มูลเหตุจูงใจและเป็นสาเหตุโดยตรงแก่นายประสาธ การไต่สวนข้อเท็จจริง จึงต้องเสียเปล่า มาตั้งแต่ต้น และทำให้ข้อเท็จจริงที่ได้มาจากการไต่สวนของนายประสาธขาดความเที่ยงธรรม ไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่นายกิจชนะ พิริยะมาสกุล ได้ร้องเรียนว่า นายสมชาย เจตชวลิต นายนพพร ขุนทะ ได้ทำการสอบสวนโดยใช้วิธีข่มขู่ และชี้แนะข้อเท็จจริงให้รับสารภาพและให้ การขจัดทอผู้ฟ้องคดี และนายกิจชนะก็ได้ไปยื่นฟ้องคดีอาญาเพื่อดำเนินคดีกับนายสมชายและ นายนพพรต่อศาลจังหวัดน่าน เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๔๑๒/๒๕๕๗ โดยศาลจังหวัดน่าน

/ได้มีคำพิพากษา...

ได้มีคำพิพากษายกฟ้อง และศาลอุทธรณ์ได้พิพากษายืน นั้น จากคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ ได้ความชัดเจนว่า นายสมชาย และนายนพพร ได้กระทำการไต่สวนด้วยวิธีดังกล่าวจริง เพียงแต่นายกิจขณะมิใช่ผู้ที่ได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำของนายสมชายและนายนพพร ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

กรณีที่นายวุฒิชัยให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า นายวุฒิชัยได้รับรหัสโค้ดสมุดคำตอบมาจากนายอรรถพันธ์ สวงวนเสริมศรี และนางอรรถพันธ์ ได้ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้เรียกให้ไปพบเพื่อขอทราบผลการถอดโค้ดรหัสรายชื่อตามเลขประจำตัวสอบ นั้น จากการตรวจสอบหลักฐานการเข้าปฏิบัติราชการในวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒ ปรากฏว่า นายวุฒิชัยมิได้ลงชื่อเข้าปฏิบัติงาน และแม้ว่านายอรรถพันธ์ได้ให้การเพิ่มเติมใหม่ว่า ได้ตรวจดูสมุดนัดงานพบว่า วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยจะต้องไปร่วมพิธีเปิดสัมมนาที่โรงแรม ซึ่งอยู่ห่างจากกรมการปกครองไม่เกิน ๑๐ กิโลเมตร นายวุฒิชัยจึงพบกับคนที่ห้องผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ แต่คำให้การเพิ่มเติมของนายอรรถพันธ์ดังกล่าวก็ยังน่าสงสัย เนื่องจากนายอรรถพันธ์ได้ให้การเพิ่มเติมหลังจากที่นายวุฒิชัยได้ให้การรับสารภาพแล้ว ซึ่งเป็นการสร้างข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่ให้สอดคล้องกับคำให้การรับสารภาพของนายวุฒิชัย ทำให้คำให้การในเรื่องนี้ไม่น่าเชื่อถือ ไม่อาจรับฟังได้

กรณีที่นายวุฒิชัยให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้นำรหัสโค้ดมาตรวจดูตามรายชื่อที่ผู้ฟ้องคดีมอบให้โดยได้ให้คะแนนทั้งในสมุดคำตอบสี่เหลี่ยม และสี่ชมพู แทนนายสำราญ และให้นายดุสิต ศิริวราศัย มาช่วยเขียนคะแนน จากนั้นให้นายสำราญลงลายมือชื่อในบัญชีทั้ง ๓๑ หน้า ซึ่งนายวุฒิชัยเป็นผู้คิดค้นการให้คะแนนขึ้นมาเองตามรายชื่อที่ได้รับจากผู้ฟ้องคดี แต่คำให้การของนายวุฒิชัยดังกล่าว ขัดแย้งกับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการตรวจสมุดคำตอบและการกรอกคะแนน เนื่องจากในการดำเนินการ จะมีการแบ่งหน้าที่ให้แก่เจ้าหน้าที่แต่ละส่วนงาน เป็นผู้รับผิดชอบ และเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวได้ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงว่า การตรวจข้อสอบ การให้คะแนน การบันทึกผลคะแนนที่ได้จากการตรวจข้อสอบ ได้กระทำไปโดยถูกต้องสุจริตทุกขั้นตอน โดยนายศิริ ศิริธรรมปิติ ให้การว่า ประมาณวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ตนได้พบเห็นนายอรรถพันธ์ และนางสาวศิริวรรณ เป็นผู้นำคะแนนที่ได้รับจากคณะกรรมการตรวจข้อสอบมาใส่คะแนนตามโค้ด และเมื่อถอดโค้ดก็จะได้คะแนนตามเลขประจำตัวสอบ และลงคะแนนให้ไปตามเลขประจำตัวสอบ และนางสาวศิริวรรณ เพาะพืช ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ ในช่วงบ่าย ตนได้รับแผ่นซีดีข้อมูลผลสอบปรนัยจากนายศิริ ให้ดำเนินการแปลงข้อมูล ต่อมา วันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ตนได้บันทึกผลคะแนนจากผู้ตรวจลงในคอมพิวเตอร์ และนำผลดังกล่าวมารวมกับผลคะแนนปรนัย โดยได้คะแนนสุทธิและได้รายงานผลต่อนายวีระเดช วิชาภรณ์ ซึ่งจากคำให้การของ

/นายศิริ...

นายศิริ และนางสาวอศิรวรรณ แสดงให้เห็นว่า ไม่มีการทุจริต หรือช่วยเหลือผู้เข้าสอบ แต่อย่างใด คำให้การของนายวุฒิชัยจึงเป็นการบิดเบือนข้อเท็จจริง หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังข้อเท็จจริงตามคำให้การของนายวุฒิชัย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ควรจะแจ้งข้อกล่าวหาแก่นายดุสิต กับนายวีรเดช ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องตามที่นายวุฒิชัยให้การพาดพิงถึงด้วย

การที่นายวุฒิชัยให้การว่า เมื่อได้รับรายชื่อผู้เข้าสอบจำนวน ๑๕๐ ราย จากผู้ฟ้องคดีแล้ว นายวุฒิชัยได้ให้คะแนนคนละ ๔๕ คะแนน โดยไม่ดูกระดาษคำตอบ นั้น จากการตรวจสอบการให้คะแนนดังกล่าวไม่ปรากฏว่า ผู้เข้าสอบได้ผลคะแนน ๔๕ คะแนน เท่ากันทุกคน คำให้การของนายวุฒิชัยจึงมีลักษณะเป็นพยานเท็จไม่อาจรับฟังได้ นายวุฒิชัยได้ให้การอีกว่า เมื่อวันที่ ๓๐ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้นำกระดาษสมุดคำตอบไปมอบให้นายคิม และประธานรุ่นกับเลขาธิการรุ่น ทั้ง ๓ รุ่น ให้ช่วยเหลือนำสมุดคำตอบเปล่าไปให้ผู้มีรายชื่อทั้ง ๑๕๐ ราย เขียนคำตอบใหม่ตามรูปแบบคำตอบที่มอบให้ไปประมาณ ๓ ถึง ๔ แบบ โดยให้ปรับปรุงข้อความอย่าให้เหมือนกัน จากนั้นประมาณ ๒ สัปดาห์ นายคิมและประธานรุ่นกับเลขาธิการดังกล่าวได้นำสมุดคำตอบที่เขียนขึ้นมาใหม่มามอบให้นายวุฒิชัย และนายวุฒิชัยจะนำกระดาษคำตอบใหม่ เฉพาะเนื้อกระดาษด้านในสีขาว มาถอดใส่เป็นเนื้อในของสมุดคำตอบเล่มเดิม โดยได้ทำที่ห้องทำงานของนายวุฒิชัย หลังจากนั้น ก็ได้เก็บไว้ที่ห้องทำงานของนายวุฒิชัย ต่อมา เจ้าหน้าที่จึงเข้ามาตรวจสอบ และยึดกระดาษคำตอบ แต่จากคำให้การของนายวุฒิชัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เมื่อนายคิมและประธานรุ่นกับเลขาธิการรุ่นได้ไปรับสมุดคำตอบเปล่าจากนายวุฒิชัยในวันที่ ๓๐ ถึงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ แล้ว นายคิมและประธานรุ่นกับเลขาธิการรุ่นก็ได้นำสมุดคำตอบที่เขียนคำตอบใหม่แล้วไปส่งให้นายวุฒิชัยประมาณวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ (ภายหลังจากที่ได้รับกระดาษคำตอบ ๒ สัปดาห์ ตามคำให้การของนายวุฒิชัย) และนายวุฒิชัยยังได้ให้การว่าตนได้ทำการแก้ไขสมุดคำตอบก่อนที่เจ้าหน้าที่จะเข้าไปตรวจสอบอีก ๒ สัปดาห์ ซึ่งก็คือ ประมาณวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๕๒ และข้อเท็จจริงยังรับฟังได้ว่า เจ้าหน้าที่ได้เข้าไปตรวจสอบที่กรมการปกครองในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่ไม่สามารถรับสมุดคำตอบได้เนื่องจากผู้รับผิดชอบไม่อยู่ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ เจ้าหน้าที่จึงได้รับกระดาษคำตอบ จึงเห็นได้ว่าในเรื่องวัน เวลา และสถานที่ ตามคำให้การของนายวุฒิชัยขัดแย้งกับความเป็นจริง เป็นเหตุการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ และเป็นคำให้การที่ไม่อาจรับฟังได้

นอกจากนี้ นายวุฒิชัยได้ให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้เป็นจำนวนถึง ๑๐ ครั้ง โดยครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ และให้การครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ซึ่งนายวุฒิชัยได้ให้การว่า การสอบคัดเลือกดังกล่าวไม่มีการทุจริตเกิดขึ้น โดยคำให้การของนายวุฒิชัย ครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ นี้ เป็นการให้การตามความเป็นจริง ส่วนคำให้การของนายวุฒิชัย ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ จนถึงครั้งที่ ๑๐ เมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๖

/เป็นคำให้การ...

เป็นคำให้การในลักษณะให้การรับสารภาพ และกล่าวอ้างข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ เพื่อปรับปรำพาดพิงผู้ฟ้องคดี เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ เพื่อให้สอดคล้องกับผลการตรวจพิสูจน์สมุดคำตอบ ซึ่งเป็นคำให้การที่นายวุฒิชัยได้รับผลประโยชน์ตอบแทนโดยการไม่ถูกลงโทษทางวินัย และยังได้รับการเลื่อนระดับให้สูงขึ้น คำให้การของนายวุฒิชัยดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนการพิสูจน์สมุดคำตอบจากกองพิสูจน์หลักฐานกลาง นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นพยานหลักฐานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทำขึ้นฝ่ายเดียว แล้วนำมาชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีและ เป็นหลักฐานที่ได้กระทำขึ้นหลังจากคณะกรรมการไต่สวนได้ทำการตรวจสอบสมุดคำตอบ ที่วิทยาลัยการปกครอง ประมาณเดือนกันยายน ๒๕๕๒ โดยคณะกรรมการไต่สวนและบรรดาผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตรนายอำเภอ มิได้มีการกล่าวถึงหรือพบเห็นร่องรอยผิดปกติที่กระตาศ สมุดคำตอบแม้เพียงรายเดียว แม้ผลการตรวจพิสูจน์จะพบร่องรอยผิดปกติที่สมุดคำตอบ แต่ผลการตรวจพิสูจน์ดังกล่าวก็ยังยืนยันไม่ได้ว่า ผู้ใดได้กระทำให้เกิดร่องรอย และกระทำให้เกิดร่องรอยเมื่อใด เวลาใด นอกจากนี้ ในการตรวจพิสูจน์กระตาศคำตอบ ได้มีการส่งให้ตรวจพิสูจน์ถึง ๓ ครั้ง โดยมีพันตำรวจโท ธนศักดิ์ บุญมาก เป็นผู้ทำการตรวจเพียงคนเดียว ไม่มีการแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมในการตรวจสอบสมุดคำตอบ และในการตรวจครั้งที่ ๑ กับครั้งที่ ๒ พบร่องรอยในกระตาศคำตอบของผู้เข้าสอบจำนวน ๑๔๒ ราย รวมถึงสมุดคำตอบของนายสหชัย แจ่มประสิทธิสกุล ด้วย แต่ในการตรวจครั้งที่ ๓ เป็นการตรวจสมุดคำตอบของนายสหชัย เพียงรายเดียว เสมือนมีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสมุดคำตอบ ซึ่งหากจะรับฟังผลการพิสูจน์หลักฐานดังกล่าวเป็นพยานหลักฐาน ก็จะต้องรับฟังประกอบกับพยานหลักฐานอื่นที่มีความน่าเชื่อถือและมีลักษณะเป็นประจักษ์พยาน หรือพยานแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ เมื่อหลักฐานผลการตรวจพิสูจน์สมุดคำตอบดังกล่าวไม่บริสุทธิ์ ไม่ยุติธรรม เป็นพยานหลักฐานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจนำผลตรวจพิสูจน์หลักฐานดังกล่าวมาชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีได้

การที่นายวุฒิชัยได้ให้การว่า ตนได้รับมอบรายชื่อผู้เข้าสอบ จำนวน ๑๕๐ คน จากผู้ฟ้องคดี และได้ช่วยเหลือคนที่อยู่ในรายชื่อโดยการให้คะแนน ๔๕ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน โดยไม่ได้ดูสมุดคำตอบ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีผู้ที่เข้าสอบได้คะแนน ๔๕ คะแนนเท่ากันทุกคน ตามที่นายวุฒิชัยกล่าวอ้าง และจากการตรวจสอบการให้คะแนน ไม่มีสิ่งใดที่ผิดปกติ จึงเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนที่จะได้มีการช่วยเหลือในการเพิ่มคะแนน และจัดลำดับรุ่นโดยไม่ตรวจสมุดคำตอบ และเมื่อคำให้การของนายวุฒิชัยรับฟังไม่ได้ว่า มีการให้คะแนนเพื่อช่วยเหลือผู้เข้าสอบจริง คำให้การของนายวุฒิชัยที่กล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มอบรายชื่อผู้เข้าสอบ จำนวน ๑๕๐ คน ให้นายวุฒิชัยช่วยเหลือให้ได้รับเข้ารับการศึกษา

/อบรมหลักสูตร...

อบรมหลักสูตรนายอำเภอ และผู้ฟ้องคดีได้สั่งการให้นายคิมและประธานรุ่นกับเลขาธิการรุ่นหรือตัวแทนรุ่น ให้ประสานกับผู้เข้าสอบ จำนวน ๑๕๐ คน ให้ทำการเขียนกระดาษคำตอบใหม่ จึงไม่อาจรับฟังได้

นอกจากนั้น กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังข้อเท็จจริงว่า มีการเขียนกระดาษคำตอบใหม่ ตามตัวอย่างที่นายวุฒิชัยจัดทำขึ้นประมาณ ๓ ถึง ๔ ตัวอย่างนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า หากมีการเขียนกระดาษคำตอบตามที่นายวุฒิชัยกล่าวอ้าง การตรวจสอบพยานหลักฐาน จะต้องพบการเขียนกระดาษคำตอบในลักษณะเดียวกัน แต่จากพยานหลักฐานกลับไม่พบตัวอย่างคำตอบที่จัดทำขึ้น ๓ ถึง ๔ ตัวอย่าง และมีได้มีการจัดให้นายวุฒิชัยเขียนตัวอย่างคำตอบขึ้นมาใหม่ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับสมุดคำตอบที่เป็นปัญหา อีกทั้ง หากมีการเขียนคำตอบคล้ายกัน ก็เป็นเรื่องปกติ เพราะการตอบข้อสอบที่ถูกต้อง คำตอบย่อมเป็นแนวทางเดียวกัน และการเขียนคำตอบคล้ายกัน ไม่อาจยืนยันว่าจะมีการเขียนคำตอบใหม่อย่างแน่นอน

ส่วนกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังข้อเท็จจริงว่า มีการนำสมุดคำตอบเหลือจากการสอบไปใช้ในการเขียนกระดาษคำตอบใหม่นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า นายวีรเดช วิชาญภรณ์ ได้ให้การว่า ตนไม่ทราบสาเหตุที่สมุดคำตอบมีไม่ครบ และเจ้าหน้าที่ในกลุ่มงานได้มีการนำสมุดคำตอบที่เหลือไปฉีกปกออกเพื่อนำไปใช้งานหรือนำไปบริจาคตามโครงการร่วมธรรมเพื่อสร้างธรรม ซึ่งไม่ทราบว่าใครนำไปใช้บ้าง เพราะไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญ เนื่องจากการสอบเสร็จแล้ว กรณีเช่นนี้จึงรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า การที่นายวุฒิชัยไปเอาสมุดคำตอบเหลือใช้มาจากนายวีรเดช ไม่เป็นความจริง ข้อกล่าวอ้างของนายวุฒิชัยเป็นการให้การเท็จขึ้นมาอีก ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังข้อเท็จจริงและวินิจฉัยผิดไปจากความเป็นจริง ประกอบกับมีผู้เข้าสอบที่ถูกกล่าวหาจำนวน ๑๔๒ คน ให้การยืนยันว่า ตนเป็นผู้เขียนกระดาษคำตอบด้วยตนเอง ซึ่งคำให้การดังกล่าวเกิดจากคณะอนุกรรมการไต่สวนสั่งให้รับรองสมุดคำตอบ และนำคำรับรองไปใช้เพียงเบนไม่ตรงกับความเป็นจริง จึงไม่อาจรับฟังได้ ทำให้กระบวนการไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีโดยได้ดำเนินการตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์ และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ระเบียบทั้งสองฉบับดังกล่าว มีมาตรฐานต่ำกว่ามาตรฐานหลักเกณฑ์ทั่วไป และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ เนื่องจากการไต่สวนและการแจ้งข้อกล่าวหาเป็นการปกปิดข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน ซึ่งหากเปรียบเทียบแล้ว พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และระเบียบว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการ

/ทางปกครอง...

ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้คุ้มครองสิทธิในการสอบสวนทางวินัยไว้อย่างเป็นทางการมากกว่าระเบียบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว

สำหรับในการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้กั้นนายวุฒิชัย และผู้เข้ารับการอบรมจำนวน ๒๐ รายไว้เป็นพยาน นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ที่ถูกกั้นไว้เป็นพยานดังกล่าวมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนตามข้อ ๙ ของประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกั้นบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ เนื่องจากไม่มีคำขอด้วยวาจา หรือเป็นหนังสือต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้กั้นตนไว้เป็นพยาน หรือแจ้งความประสงค์ว่าตนจะให้ถ้อยคำไปในทางรับสารภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นายวุฒิชัยกับผู้เข้ารับการอบรมจำนวน ๒๐ ราย ที่ถูกกั้นไว้เป็นพยาน ก็ได้ให้การรับสารภาพ ก่อนที่ประกาศดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับ และการรับสารภาพดังกล่าวได้เกิดขึ้นจากการให้คำมั่นสัญญา หรือจูงใจเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ตอบแทนโดยการไม่ถูกดำเนินคดีอันเป็นผลให้นายวุฒิชัยสร้างข้อเท็จจริงขึ้นมาใหม่เพื่อให้ตนเองพ้นผิด ทั้งที่นายวุฒิชัยเป็นตัวละครสำคัญในการกระทำผิดครั้งนี้ด้วย ไม่สมควรได้รับประโยชน์ตามกฎหมาย และในขณะที่ดำเนินการทางวินัยผู้ฟ้องคดี คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้มีประกาศ ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕ สิ้นสุดลงแล้ว ย่อมส่งผลให้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ต้องสิ้นผลไปด้วย และแม้ว่าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ จะได้มีประกาศ ฉบับที่ ๒๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ให้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลใช้บังคับต่อไป ก็ตาม แต่ประกาศ ฉบับที่ ๒๔/๒๕๕๗ ก็ไม่ได้กำหนดให้ประกาศดังกล่าวมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ใด จึงสามารถใช้บังคับได้ตั้งแต่วันที่ที่มีประกาศเท่านั้น และทำให้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ไม่มีสภาพเป็นกฎหมายที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะนำมาใช้บังคับกับการไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่อาจอ้างอิงหรือถือเอารายงาน เอกสาร และสำนวนการไต่สวน และการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้มีผลผูกพันในการพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้ คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และส่งผลให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเช่นกัน ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาตามคำฟ้องและคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในทำนองเดียวกันกับคำคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และมีข้อความเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ดำเนินการแต่งตั้ง

/คณะกรรมการ...

คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย มิได้ตรวจสอบกลับกรองสำนวนการไต่สวนและคำวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก่อนจะถือเป็นสำนวนสอบสวนทางวินัย จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ลงโทษทางวินัยแก่นายวุฒิชัย เสาวโกมุท และนายสหชัย แจ่มประสิทธิ์สกุล ทั้งที่บุคคลทั้งสองให้การรับสารภาพว่าได้กระทำความผิดในการสอบคัดเลือกข้าราชการเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอในครั้งนี้ และไม่มีกฎหมายให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเว้นโทษแก่นายวุฒิชัยและนายสหชัยแต่อย่างใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาตามคำฟ้องและคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในการกระทำความผิดวินัย ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตและฐานประพฤติก่อความเสียหายร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นการชี้มูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ และมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ได้บัญญัติให้การพิจารณาโทษทางวินัยโดยให้ถือรายงาน และเอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติชี้มูลความผิดไว้ และในการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ต้องผูกพันตามคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เช่นกัน ทั้งนี้ตามคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ส่วนการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้ใช้ระยะเวลาประมาณ ๑ ปี ๖ เดือน นั้น เนื่องจากการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าว มีผู้อุทธรณ์มากถึง ๑๒๑ คน และได้มีการส่งรวมการพิจารณาไปในคราวเดียวกัน อีกทั้ง ในการพิจารณามีการส่งหนังสืออุทธรณ์และเอกสารเพิ่มเติมหลายครั้ง ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาได้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้เร่งรัดการพิจารณาโดยตลอด การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย และเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การเพิ่มเติมว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยืนยันตามคำให้การที่ได้เคยยื่นต่อศาลปกครองสูงสุดไว้แล้ว และขอยืนยันว่าการไต่สวนข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิดทางวินัยและทางอาญาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายทุกประการ ส่งผลให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน เนื่องจากกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ปรากฏพยานหลักฐานในการเรียกเงินเพื่อช่วยเหลือผู้เข้าสอบ

/ให้ได้รับ...

ให้ได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับฟังพยานหลักฐาน เพียงแต่ผลการพิสูจน์หลักฐานของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง และคำให้การรับสารภาพของ นายวุฒิชัย เสาวโกมุท เกิดจากการจงใจ ล่อลวง หรือให้คำมั่นสัญญา นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานอย่างถูกต้องครบถ้วน ตามระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของ คณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต แห่งชาติ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยได้แสวงหาข้อเท็จจริง และรวบรวม พยานหลักฐานจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงและมูลความผิด ตลอดจนได้เปิด โอกาสให้ผู้ฟ้องคดีสามารถต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ด้วยการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และ ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว ซึ่งในการสอบสวนพยานหลักฐานดังกล่าว ผลการตรวจพิสูจน์ หลักฐานของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง ปรากฏว่า กระดาศำตอบทั้งเล่มสีเหลืองและสีชมพู พบร่องรอยการแก้ไข รวมทั้งยังมีคำให้การของผู้ถูกกล่าวหาทั้ง ๑๔๒ คน ยืนยันรับรองว่าตนเป็น ผู้เขียนบนกระดาศำด้วยตนเอง ประกอบกับมีคำให้การของนายวุฒิชัยที่ให้การว่า ก่อนถึง วันอาทิตย์ที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันสอบข้อเขียน ผู้ฟ้องคดีได้เชิญนายวุฒิชัยเข้าไปพบที่ ห้องทำงานและแจ้งว่า นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ ที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้สั่งการผ่านทางนายครรชิต สลับแสง เลขานุการกรม ว่าผู้มีอำนาจทางการเมืองได้มอบรายชื่อ ผู้เข้าสอบจำนวน ๑๕๐ ราย และให้นายวุฒิชัยหาทางช่วยเหลือให้สอบได้ ผู้ฟ้องคดีและนายวุฒิชัย จึงนัดแนะกันว่าจะเลือกข้อสอบที่นายสำราญ ตันเรืองศรี เป็นผู้ออก ต่อมา วันที่ ๒๕ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้นำกระดาศำตอบทั้งปกสีเหลือง (ภาควิชาความรู้ความสามารถทั่วไป) และปกสีชมพู (ภาควิชาความรู้ความสามารถที่ใช้เฉพาะตำแหน่ง) ออกมาตรวจ โดยนารายชื่อที่ ได้รับจากผู้ฟ้องคดี จำนวนประมาณ ๑๕๐ ราย มาช่วยเหลือให้คะแนนสูงขึ้น ๔๕ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน โดยไม่ได้ดูสมุดคำตอบว่าเขียนข้อความไปว่าอย่างไรบ้าง ซึ่งผลปรากฏว่าผู้มีรายชื่อทั้ง ๑๕๐ ราย เป็นผู้ได้รับการคัดเลือกเข้าอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ทุกราย ต่อมา คณะกรรมการปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ได้เชิญ ผู้ฟ้องคดีและนายวุฒิชัยไปชี้แจงตามที่ได้รับเรื่องร้องเรียนว่าการสอบครั้งนี้มีการทุจริตเกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีซึ่งประสงค์จะปกปิดความผิดดังกล่าว จึงสั่งการให้นายคิม ปรีเปรม ประธานรุ่นที่ ๖๘ รวมทั้งตัวแทนรุ่นที่ ๖๙ และรุ่นที่ ๗๐ ประสานกับผู้ที่มีรายชื่อทั้ง ๑๕๐ คน ให้ช่วยเขียน กระดาศำตอบใหม่ โดยนายวุฒิชัยได้จัดเตรียมสมุดคำตอบเปล่าที่เหลือใช้มาจากนายวีระเดช วิชาภรณ์ พร้อมกับรูปแบบคำตอบซึ่งมอบให้ไปประมาณ ๓ ถึง ๔ แบบ นำไปมอบให้กับนายคิม และตัวแทนรุ่นดังกล่าว จากนั้น ประมาณอีก ๒ สัปดาห์ นายคิมและตัวแทนรุ่นก็ได้นำสมุดคำตอบที่ เขียนขึ้นใหม่นำกลับมาให้นายวุฒิชัย และนายวุฒิชัยเป็นผู้นำสมุดคำตอบใหม่เฉพาะเนื้อใน

/กระดาศ...

กระตาศีขาวมาถอดออก แล้วใส่เป็นเนื้อในของสมุดคำตอบเดิมโดยไม่มีการแก้ไขปกสมุดคำตอบเดิมแต่อย่างใด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า คำให้การของนายวุฒิชัยและผู้เข้ารับการอบรมจำนวน ๒๐ ราย ที่ให้การรับสารภาพ และถูกกันไว้เป็นพยาน สอดคล้องกับพยานหลักฐานที่ปรากฏจากการไต่สวนและพยานหลักฐานอื่นที่นำมาประกอบการพิจารณา จึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือเพียงพอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สั่งการให้มีการทุจริตในการสอบครั้งนี้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมีมูลความผิดทางอาญาตามมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น สำหรับกรณีที่นายวุฒิชัยได้ให้ถ้อยคำต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมถึงส่งบันทึกชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษร รวมทั้งสิ้น ๑๐ ครั้ง ซึ่งในครั้งที่ ๑ ถึงครั้งที่ ๘ เป็นการให้การรับสารภาพว่าตนเองได้กระทำความผิดจริง ก่อนที่จะมีการใช้บังคับกฎหมายเกี่ยวกับการกันไว้เป็นพยานส่วนครั้งที่ ๙ และครั้งที่ ๑๐ เป็นการให้การขยายความเพิ่มเติมในเนื้อหาคำให้การเดิมเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ตั้งใจ ล่อลวง ชูเชิงยั่ว ให้คำมั่นสัญญาหรือมีข้อตกลงว่าจะกันไว้เป็นพยานตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และเมื่อคำให้การของนายวุฒิชัยเป็นประโยชน์ในการพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีมติให้กันไว้เป็นพยาน และสามารถนำคำให้การของนายวุฒิชัยไปประกอบการพิจารณาเพื่อเชื่อมโยงกับพฤติการณ์ในคดีอย่างมีเหตุมีผล หากไม่กันนายวุฒิชัยไว้เป็นพยาน พยานหลักฐานที่มีอยู่อาจจะไม่เพียงพอแก่การดำเนินคดีกับผู้ฟ้องคดีได้ การรับฟังคำให้การของนายวุฒิชัยจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนผลการตรวจสมุดคำตอบของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า กองพิสูจน์หลักฐานกลางมีหนังสือยืนยันว่า กระตาศีคำตอบของผู้ถูกกล่าวหาทั้ง ๑๔๑ ราย ทั้งสีเหลืองและสีชมพู มีร่องรอยการกดทับลวดเย็บกระตาศีที่ไม่ตรงกับตำแหน่งลวดเย็บกระตาศีที่ผู้เข้าสอบใช้เขียนคำตอบ แต่นายสหชัย แจ่มประสิทธิ์สกุล ได้ให้การว่า ตนไม่สนับสนุนการปลอมแปลงเอกสาร จึงเขียนข้อความในสมุดคำตอบให้ไม่ตรงกับตัวอย่าง แต่เป็นข้อความตัดพ้อต่อว่าแทน โดยเขียนข้อความลงในสมุดคำตอบประมาณเล่มละครึ่งหน้ากระตาศีจนทำให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถเปลี่ยนสมุดคำตอบของนายสหชัยได้ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งสมุดคำตอบของนายสหชัยดังกล่าว ให้กองพิสูจน์หลักฐานตรวจสอบอีกครั้ง ซึ่งกองพิสูจน์หลักฐานกลางได้ตรวจสอบแล้วแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า สมุดคำตอบของนายสหชัยทั้ง ๒ เล่ม ไม่มีการเปลี่ยนกระตาศีคำตอบเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่า กองพิสูจน์หลักฐานกลาง เป็นหน่วยงานราชการที่มีความเชี่ยวชาญในการตรวจพิสูจน์หลักฐาน โดยไม่ปรากฏว่าการตรวจสอบสมุดคำตอบของกองพิสูจน์หลักฐานกระทำไปโดยมีอคติหรือกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี จึงมีความน่าเชื่อถือและรับฟังได้

การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารปลอม โดยเทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๓๐/๒๕๕๖

/และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบมาก่อนนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๓๑/๒๕๕๖ เป็นกรณีที่ศาลฎีกาได้วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจที่จะตรวจสอบเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดฐานปลอมและใช้เอกสารราชการปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔ มาตรา ๒๖๕ และมาตรา ๒๖๘ ซึ่งเป็นคนละกรณีกับที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งข้อกล่าวหาและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ประกอบกับระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๑๕ วรรคหนึ่ง ได้กำหนดไว้เพียงให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ และให้โอกาสชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาโดยในบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ได้ระบุข้อเท็จจริงซึ่งเป็นพฤติการณ์ที่เกี่ยวกับข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดโดยชัดแจ้งแล้ว ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ครบถ้วนตามองค์ประกอบกฎหมาย และผู้ฟ้องคดีก็ได้ลงนามรับทราบข้อกล่าวหาและระบุว่าเข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอด และยังสามารถชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้อย่างครบถ้วน อีกทั้ง ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๕ ก็ได้มีการรับรองและคุ้มครองสิทธิในกระบวนการยุติธรรมให้แก่ผู้ถูกกล่าวหาได้อย่างครบถ้วน และเป็นธรรม มิได้ขัดหรือแย้งจนทำให้สิทธิในการต่อสู้คดีของผู้ถูกกล่าวหาลดน้อยลงหรือมีมาตรฐานที่ต่ำกว่าหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ รวมทั้งไม่ขัดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และสอดคล้องกับมาตรา ๔๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แล้ว นอกจากนี้ แม้ระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ และระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการไต่สวนข้อเท็จจริงของพนักงานไต่สวน พ.ศ. ๒๕๕๐ จะถูกยกเลิกโดยระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๕ แต่การดำเนินการดังกล่าวก็เป็นไปเพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเหมาะสมกับสภาวการณ์ปัจจุบัน และเพิ่มประสิทธิภาพในการอำนวยความสะดวกมากยิ่งขึ้น ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่อาจอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

/พ.ศ. ๒๕๕๒...

พ.ศ. ๒๕๔๒ มาใช้บังคับกับการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีได้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า แม้ว่าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ จะได้มีประกาศ ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ กำหนดให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง แต่ก็ยังมีประกาศ คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ กำหนดให้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังคงมีผลใช้บังคับต่อไป ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างต่อเนื่องและเป็นธรรม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี อันเป็นผลมาจากการดำเนินตามมาตรา ๙๒ และ มาตรา ๙๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงเป็นการออกคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

อย่างไรก็ตาม การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถือเป็นการใช้อำนาจตาม รัฐธรรมนูญ และเป็นการดำเนินคดีอาญากับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่รัฐธรรมนูญและกฎหมายบัญญัติ ให้อำนาจไว้ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมิได้เป็นการใช้อำนาจทางปกครอง ซึ่งจะอยู่ใน อำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมว่า การคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรม หลักสูตรนายอำเภอมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ผ่านการคัดเลือกได้รับการฝึกอบรมในองค์ความรู้ ทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ และเมื่อสำเร็จการศึกษาอบรมก็จะมีผลประเมินผล มีการเรียงลำดับ คะแนนที่ชัดเจน ซึ่งกรมการปกครองได้นำผลการประเมินไปใช้ในการประเมินเพื่อเลื่อนระดับและ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการพิเศษ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง นายอำเภอตามลำดับรุ่นที่สำเร็จการศึกษา

การที่นายวิลาศ จันทร์พิทักษ์ ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ประพฤติมิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ได้ให้ถ้อยคำว่า ไม่สามารถยืนยันได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำ ความผิดจริงหรือไม่ นั้น ก็เป็นกรณีที่นายวิลาศยังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับการทุจริต ซึ่งจะต้องมีการ ตรวจสอบโดยการให้กรมการปกครองส่งเอกสารเพิ่มเติม เพื่อพิจารณาไปพร้อมกับเรื่องที่เกิดการ ทุจริตอื่นๆ อีก การให้ถ้อยคำของนายวิลาศดังกล่าวจึงมิได้หมายความว่า ได้มีการวินิจฉัยแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิด

ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยว่า ข้อกล่าวหานายชวรัตน์ ชาญวีรกูล นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ นายชาติชาย อุทัยพันธุ์ นายวีระเดช วิชากรรณ์ นายสุรพล ภาษิตนิรันดร์ และนายนิรันดร์ กัลยาณมิตร ไม่มีมูลนั้น มีผลเพียงเฉพาะรายบุคคลดังกล่าวเท่านั้น แต่จากการไต่สวนข้อเท็จจริง พบว่า มีการทุจริตในการช่วยเหลือผู้เข้าสอบโดยการให้คะแนนสอบโดยไม่ได้ตรวจกระดาษคำตอบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหา และเป็น ข้อกล่าวหาที่แยกจากข้อกล่าวหาที่ว่าคณะกรรมการคัดเลือกข้อสอบได้กระทำความผิดในเรื่องการ

/รับมอบโทษ...

รับมอบโจทย์ข้อสอบอัตนัยพร้อมธงคำตอบและการคัดเลือกโจทย์ข้อสอบ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้วินิจฉัยว่าข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่พบการกระทำความผิดจากการดำเนินการของคณะกรรมการคัดเลือกข้อสอบ ซึ่งรวมถึงการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีในฐานะประธานกรรมการด้วย

ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งเอกสารสมุดคำตอบไปตรวจที่กองพิสูจน์หลักฐานกลาง นั้น เป็นการขอให้กองพิสูจน์หลักฐานกลางตรวจพิสูจน์ว่า สมุดคำตอบมีร่องรอยของการแกะเพื่อสับเปลี่ยนในส่วนของกระดาษในปกหรือไม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้ให้ความเห็นหรือชี้แจงการตรวจพิสูจน์สมุดคำตอบดังกล่าวแต่อย่างใด และกองพิสูจน์หลักฐานกลางได้แจ้งผลการตรวจพิสูจน์สมุดคำตอบว่า จากการตรวจสอบพบว่า บริเวณรอยเย็บกระดาษหน้ากลางพบร่องรอยการกดทับ เชื่อได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรอยเย็บกระดาษและกระดาษด้านในปก ซึ่งผลการพิสูจน์สมุดคำตอบดังกล่าวเจือสมกับคำให้การของนายวุฒิชัย และพยานอีก ๒๐ คน ที่รับสารภาพว่าได้เขียนคำตอบข้อสอบขึ้นใหม่และให้ตัวแทนรื้อนำไปให้นายวุฒิชัยไปทำการแก้ไขสมุดคำตอบ โดยนำกระดาษคำตอบใหม่ เฉพาะเนื้อในสีขาวถอดออกมาใส่เป็นเนื้อในสมุดคำตอบฉบับเดิมโดยไม่มีการแก้ไขปกสมุดคำตอบ และในการพิสูจน์หลักฐานดังกล่าว ก็ไม่มีกฎหมายให้สิทธิแก่คู่กรณีในการเข้าร่วมการพิสูจน์ และการที่ผู้ฟ้องคดีมิได้เข้าร่วมการตรวจพิสูจน์สมุดคำตอบก็มิได้มีผลทำให้ผลการตรวจพิสูจน์ดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

ส่วนกรณีนายวุฒิชัย ให้การว่า ตัวแทนรุ่นที่ ๖๙ ถึงรุ่นที่ ๗๐ ได้นำกระดาษคำตอบใหม่มามอบให้ในระหว่างวันที่ ๘ ถึงวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ ณ กองการเจ้าหน้าที่กรมการปกครอง โดยไม่ทันได้แก้ไขเปลี่ยนกระดาษคำตอบ จนกระทั่งวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ นายคิม ปรีเปรม ตัวแทนรุ่นที่ ๖๘ ได้นำกระดาษคำตอบที่เขียนใหม่มาส่งให้กับนายวุฒิชัยที่บ้านพัก และเริ่มดำเนินการแก้ไขกระดาษคำตอบ รุ่นที่ ๖๙ ถึงรุ่นที่ ๗๐ ส่วนกล่องกระดาษคำตอบที่คณะอนุกรรมการไต่สวนยึดไว้ในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ นั้น เป็นต้นฉบับกระดาษคำตอบแบบปรนัย และต่อมา เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับมอบกระดาษคำตอบแบบอัตนัยเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ตามบันทึกรับเอกสารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำให้การของนายวุฒิชัย ที่เกี่ยวกับวันเวลาและสถานที่ในการแก้ไขสมุดคำตอบ จึงมิได้ขัดแย้งกันเองตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง

สำหรับกรณีที่นายวุฒิชัยได้ให้การใน ๒ ครั้งแรกว่า การสอบคัดเลือกเป็นไปโดยถูกต้องไม่มีการทุจริตในขั้นตอนใดทั้งสิ้น แต่ต่อมา นายวุฒิชัยได้ให้การรับสารภาพว่าตนมีส่วนร่วมในการกระทำความผิด ซึ่งการรับสารภาพของนายวุฒิชัยดังกล่าวเป็นการให้การปรักปรำตนเอง และอาจมีความผิดจนได้รับโทษ จึงรับฟังได้ว่าคำให้การรับสารภาพของนายวุฒิชัยมีน้ำหนักรับฟังได้มากกว่าคำให้การใน ๒ ครั้งแรก ซึ่งเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงประกอบกับคำให้การของพยานอีก ๒๐ ราย ร่วมกับผลการตรวจสมุดคำตอบของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง

/เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจวินิจฉัยว่าสมควรกันบุคคลใดไว้เป็นพยานตามประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกันบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ การไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนคำคัดค้านคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่เกี่ยวกับการโต้แย้งการให้ถ้อยคำของนายวุฒิชัยและพยานรายอื่นนั้น ยังไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงและไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น เป็นผลสืบเนื่องมาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจในการไต่สวนและชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม และความผิดในลักษณะอื่น อันเป็นผลมาจากการกระทำความผิดตามที่มีการกล่าวหา ซึ่งรวมถึงความผิดฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และด้วยพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าวมิได้สิ้นสุดไปพร้อมกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ตามประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ จึงทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติชี้มูลความผิดไว้ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยขึ้นอีก และต้องอาศัยรายงาน เอกสาร และสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง รวมทั้งความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ทั้งนี้ ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ที่ ๒/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ส่งผลให้คำวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นที่ยุติ การออกคำสั่งลงโทษทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมาย และการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัยดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีดุลพินิจในการพิจารณาเฉพาะการสั่งลงโทษตามฐานความผิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติชี้มูลความผิดไว้เท่านั้น และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะใช้เวลาในการพิจารณาอุทธรณ์เกินกว่าที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๑๑๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ตาม แต่ระยะเวลาในการพิจารณาอุทธรณ์ดังกล่าวก็เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดให้การพิจารณาแล้วเสร็จโดยเร็ว มิได้มีผลต่อความชอบด้วยกฎหมายการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงชอบด้วยกฎหมายแล้วเช่นกัน ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกฟ้อง

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำคัดค้านคำให้การเพิ่มเติมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และยื่นคำชี้แจงเพิ่มเติมโดยมีข้อความทำนองเดียวกับคำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การ

ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้ว มีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าวไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ความว่า ไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม เนื่องจากการร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ใช่ร้องเรียนผู้ฟ้องคดี แต่เป็นการร้องเรียนนายศักดิ์สยาม ชิดชอบ ในฐานะคณะที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และผู้ฟ้องคดีไม่ได้สั่งการให้นายวุฒิชัย เสาวโกมุท และนายสำราญ ต้นเรืองศรี แก่ไขกระตาดาคำตอบเพื่อช่วยเหลือผู้เข้าสอบ จำนวน ๑๕๐ คนแต่อย่างใด ส่วนนายประสาธ พงษ์ศิวกาย ประธานอนุกรรมการไต่สวน ก็เป็นผู้มีส่วนได้เสีย จึงไม่อาจทำการไต่สวนข้อเท็จจริงได้ ตั้งแต่เริ่มต้น และพันตำรวจโท ธนงศักดิ์ บุญมาก กองพิสูจน์หลักฐานกลาง ได้เบิกความต่อศาลจังหวัดนนทบุรีว่า ไม่สามารถยืนยันได้ว่าการเขียนกระดาษคำตอบใหม่หรือมีการเปลี่ยนแปลงกระดาษคำตอบใหม่หรือไม่ และนายวุฒิชัยก็ให้การกลับไปกลับมาในเรื่องการนำสมุดคำตอบไปให้ผู้เข้าสอบ จำนวน ๑๕๐ คน ทำการเขียนกระดาษคำตอบใหม่ คำให้การของนายวุฒิชัย จึงไม่อาจรับฟังได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นผู้สั่งการให้มีการแก้ไขสมุดคำตอบ การไต่สวนของเท็จจริง และการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ ศาลปกครองสูงสุด ได้มีคำพิพากษา คดีหมายเลขดำที่ พบ. ๑๓/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ พบ. ๓๔/๒๕๖๕ และคดีหมายเลขดำที่ พบ. ๑๔/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ พบ. ๑๘/๒๕๖๔ โดยวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดทางวินัยฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง จึงพิพากษาเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยที่ชี้มูลความผิดทางวินัยดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยื่นคำชี้แจงลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ความว่า ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง ได้มีคำพิพากษา คดีหมายเลขดำที่ อท ๒๐/๒๕๖๒ , อท ๔๖/๒๕๖๒ หมายเลขแดงที่ อท ๑๕๘, ๑๕๙/๒๕๖๓ โดยวินิจฉัยว่า จากพยานหลักฐานเชื่อว่า ผู้ฟ้องคดีเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ โดยร่วมกระทำความผิดกับนายวุฒิชัย เสาวโกมุท การกระทำของผู้ฟ้องคดีถือว่าเป็นการกระทำความผิดตามฟ้อง จึงพิพากษาให้ผู้ฟ้องคดีมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ มาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) ประกอบมาตรา ๘๓ และการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ ซึ่งเป็นบทหนักสุด โดยให้จำคุกผู้ฟ้องคดีเป็นเวลา ๓ ปี ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นที่ยุติในคดีอาญาดังกล่าวแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง การไต่สวนข้อเท็จจริงและมีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงลงวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๖๖ ความว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างคำพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบกลาง คดีหมายเลขดำที่ อท ๒๐/๒๕๖๒ , อท ๔๖/๒๕๖๒ หมายเลขแดงที่ อท ๑๕๘, ๑๕๙/๒๕๖๓ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วย คดีดังกล่าว ยังอยู่ระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาและไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้สั่งการให้นายวุฒิชัยดำเนินการเรื่องต่างๆ จริงหรือไม่ มีการกระทำผิดที่เขตบางพลัดจริงหรือไม่ มิได้ไต่สวนผู้มีอำนาจทางการเมืองในขณะนั้นว่ามีส่วนเกี่ยวข้องหรือไม่ และการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็เกินเวลาที่กฎหมายกำหนด คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีขออ้างคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๐๘๖/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ อ. ๘๑๑/๒๕๕๘ และคำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขดำที่ อม. ๒๐๘/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่ อม. ๒๕๘/๒๕๖๒

ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๖ ความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เริ่มดำเนินการไต่สวนเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ และมีคำวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเกินสามปีนับแต่วันที่เริ่มไต่สวน ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และในการไต่สวนดังกล่าว นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ได้ให้การว่า กระทำการแก้ไขสมุดคำตอบในห้องทำงานของตนเองที่กรมการปกครอง แต่คดีนี้ได้อ้างสถานที่เกิดเหตุที่เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ซึ่งในประเด็นนี้ ไม่ได้อยู่ในข้อกล่าวหาและไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแต่อย่างใด รวมถึงนายครรชิต สลับแสง เลขานุการกรม และตัวแทนรุ่น เช่น นายวัฒนา หัสจันทร นายวิสุทธ์ โรมินทร์ นายอภัย กาวชู และนายธีรเกียรติ ทะแพงพันธ์ ฯลฯ ก็ไม่ได้ชี้แจงในประเด็นดังกล่าวด้วย ประกอบกับมีพยานหลายรายให้การว่า ไม่มีการพบเห็นการนำเอกสารออกจากห้องทำงานของนายวุฒิชัย และเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจยึดเอกสารในวันที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๒ ขัดแย้งคำให้การของนายวุฒิชัย การไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่เป็นความจริงและไม่ยุติธรรม ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้สั่งการนายวุฒิชัย ไม่เคยได้รับบัญชีรายชื่อจากนายครรชิต พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่พอพียงว่าได้กระทำการทุจริต นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีเคยยื่นหนังสือคัดค้านนายประสาธ พงษ์ศิวกาย ในฐานะกรรมการ ป.ป.ช. แต่ผู้ถูกฟ้องคดีได้วินิจฉัยและมีมติว่าการคัดค้านนายประสาธของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่เป็นประเด็นที่จะต้องไต่สวน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่แจ้งข้อกล่าวหาและไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาจึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ

/ทางปกครอง...

ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่งผลให้คำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน คำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และพยานหลักฐานอื่นทั้งหมดในสำนวนคดีแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครอง สังกัดกระทรวงมหาดไทย และต่อมาได้เกษียณอายุราชการตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ ในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการอยู่นั้น กรมการปกครองได้จัดให้มีการศึกษาอบรมหลักสูตร นายอำเภอ ปิงปประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยมีกำหนดการอบรม รุ่น ๖๘ รุ่น ๖๙ และรุ่น ๗๐ พร้อมกันระหว่างวันที่ ๒๗ เมษายน ถึงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ แต่ในการสอบคัดเลือก ข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอดังกล่าว ได้มีผู้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ผ่านการคัดเลือกบางรายมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วน และการสอบคัดเลือก มีการทุจริตเรียกรับเงิน รายละ ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อช่วยเหลือให้สามารถ เข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอดังกล่าวได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงตาม ข้อร้องเรียนแล้ว มีมติให้รับเรื่องไว้พิจารณาและได้แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง ตามคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๒๙๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ โดยแจ้งคำสั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ตามหนังสือ สำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วนมาก ที่ ปช ๐๐๑๔/๕๖๗๐ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า กรณีตามข้อร้องเรียนดังกล่าวมีบุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก ส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของสถาบันราชการและสังคมไทยอย่างกว้างขวาง จึงได้มีมติให้ ปรับเปลี่ยนรูปแบบการไต่สวน จากเดิมที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการไต่สวนเปลี่ยนมาเป็น ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นองค์คณะในการไต่สวนแทนตามคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๑๗๙/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓ และได้แจ้งคำสั่งเปลี่ยนองค์คณะไต่สวนดังกล่าว ให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๓ ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ด่วนมาก ที่ ปช ๐๐๑๔/๓๕๓๗ - ๓๖๘๔ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รวบรวมข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ข้อกล่าวหาไม่มีมูลความผิด ทั้งทางวินัยและทางอาญา จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหา ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีได้ไปให้ถ้อยคำด้วยวาจาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และได้ชี้แจง แก่ข้อกล่าวหาพร้อมกับได้แสดงพยานหลักฐานประกอบคำชี้แจงดังกล่าวแล้ว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ได้ไต่สวน...

ได้ไต่สวนพยานบุคคลและรวบรวมพยานหลักฐานเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๕๓๑ - ๙๖/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ แล้วเห็นว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครอง ผู้ฟ้องคดีได้สั่งการให้นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ตำแหน่งผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ และนายสำราญ ต้นเรืองศรี ตำแหน่งผู้อำนวยการส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ดำเนินการช่วยเหลือผู้เข้าสอบตามรายชื่อที่มอบให้จำนวนประมาณ ๑๕๐ ราย ให้ได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยนายวุฒิชัยเป็นผู้นำกระดาษคำตอบทั้งปกสีเหลืองและปกสีชมพูออกมาตรวจเพื่อเพิ่มคะแนนให้ผู้มีรายชื่อดังกล่าวให้ได้คะแนนสูงขึ้นถึง ๔๕ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน โดยไม่ได้ดูเนื้อหาในสมุดคำตอบว่ามีข้อความอย่างไร ทำให้ผู้มีรายชื่อดังกล่าวได้รับการคัดเลือกให้เข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่ต่อมา เมื่อคณะกรรมการธิการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ได้เรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปชี้แจงเนื่องจากการร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยได้เข้าชี้แจงตามที่มีการนัดหมาย และเนื่องจากจะมีการตรวจสอบการให้คะแนนในการสอบคัดเลือกดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยจึงได้ตกลงกันที่จะปกปิดความผิดโดยใช้วิธีการเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับคะแนนสอบที่ได้ประกาศไปแล้ว ด้วยวิธีให้นายคิม ปรีเปรม ประธานรุ่นที่ ๖๘ รวมทั้งตัวแทนรุ่น ๖๙ และรุ่น ๗๐ ประสานกับผู้มีรายชื่อดัง ๑๕๐ คน ให้เขียนกระดาษคำตอบใหม่ โดยนายวุฒิชัยเป็นผู้นำสมุดคำตอบเปล่าและรูปแบบคำตอบประมาณ ๓ ถึง ๔ แบบไปมอบให้นายคิมและตัวแทนรุ่น จากนั้นเมื่อผู้มีรายชื่อดังได้เขียนกระดาษคำตอบใหม่แล้วเสร็จ นายวุฒิชัยจะเป็นผู้นำสมุดคำตอบใหม่มาถอดเอาเฉพาะเนื้อกระดาษด้านในสีขาว มาใส่แทนเป็นเนื้อในของสมุดคำตอบฉบับเดิม โดยไม่มีการแก้ไขปกสมุดคำตอบเดิมแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๑) (๔) และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวก และได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗ ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๐๑๘/๐๔๒๖ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ต่อมา อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย ได้พิจารณาในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๕๗

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ แล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดไว้ ประกอบกับคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดมาตรการในการลงโทษข้าราชการที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษในการลงโทษเป็นปลดออกจากราชการ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย จึงมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว ได้มีคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๗๑๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๖๑๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ โดยเห็นว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤตชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และเนื่องจากคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ แจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดให้การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ จึงชอบด้วยกฎหมายและถูกต้องเหมาะสมกับกรณีความผิดแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การได้สวนข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่งผลให้การที่ อ.ก.พ. กระทรวงมหาดไทย กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีโดยถือเอารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยตาม มาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ก็เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณา กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๕๗๑๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๖๑๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

เนื่องจากคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ยกข้อต่อสู้ขึ้นมาว่า การรับฟังข้อเท็จจริงในการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี เป็นดุลพินิจโดยแท้ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่อาจถูกตรวจสอบได้ โดยศาลปกครอง และการวินิจฉัยชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็เป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ทำให้คดีนี้ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับในขณะเกิดกรณีพิพาท หมวด ๑๑ ว่าด้วยองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ได้แยกองค์กรตามรัฐธรรมนูญไว้เป็น ๒ ประเภท คือ ส่วนที่ ๑ องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย คณะกรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน และส่วนที่ ๒ องค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญ ประกอบด้วย องค์กรอัยการ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งองค์กรตามรัฐธรรมนูญทั้งสองประเภทดังกล่าว เป็นองค์กรที่ถูกกำหนดให้มีการจัดตั้งขึ้นและให้มีกรอบอำนาจหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ โดยรัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้มีการตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเพื่อกำหนดรายละเอียดในการดำเนินการ เช่น คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินจะเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนองค์กรผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็เป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และการจะพิจารณาว่า การดำเนินการใดๆ ขององค์กรตามรัฐธรรมนูญเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ ก็จะต้องพิจารณาจากถ้อยคำทั้งที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเป็นสำคัญ ซึ่งในส่วนอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ได้บัญญัติให้เป็นไปตามมาตรา ๙๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวินัยข้าราชการนั้น มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอน

/ผู้ถูกกล่าวหา...

ผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติ โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวน ทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาแล้วแต่กรณี และมาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๙๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล สำหรับผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ ก็ได้... จากบทบัญญัติดังกล่าว จึงให้เห็นว่า การใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีดังกล่าว มีลักษณะเป็นการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้เป็นการใช้อำนาจวินิจฉัยชี้ขาดขององค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งเป็นการใช้อำนาจโดยตรงตามรัฐธรรมนูญ ศาลปกครองจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้เพื่อตรวจสอบการชี้มูลความผิดได้ตามมาตรา ๒๒๓ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และโดยที่มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (๑) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใด... มาตรา ๑๑ บัญญัติว่า ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีดังต่อไปนี้... (๓) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด และมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้ฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ทราบคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องโต้แย้งความชอบด้วยกฎหมายของคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีลักษณะเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลหรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามบทนิยามในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และผู้ฟ้องคดีมีคำขอทนายฟ้องให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเป็นคดีที่มีกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุดตามมาตรา ๑๑ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับมาตรา ๑๑๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในประเด็นนี้ จึงไม่อาจรับฟังได้

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

สืบเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นการออกคำสั่งตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ในประเด็นนี้จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า กระบวนการไต่สวนข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในการสอบคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้มีผู้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๒ และลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ว่า การสอบคัดเลือกดังกล่าวมีการทุจริตเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้เข้าสอบที่มีรายชื่อตามใบฝากหรือใฝฝากประมาณ ๑๕๐ รายชื่อ และหลายรายมีการเรียกรับเงิน ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกเปลี่ยนกับการช่วยเหลือให้สามารถเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอดังกล่าวได้ และเมื่อประกาศผลสอบแล้ว ก็เป็นไปตามใบฝากหรือใฝฝาก มีผู้สอบได้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในจังหวัดบุรีรัมย์มากถึง ๑๗ คน เป็นเลขานุการของผู้ฟ้องคดี ๒ คน คือ นายคิม เปรมปรี กับว่าที่ร้อยตรี ชีระพล โชคนำ และปลัดอำเภอดูติดตามภรรยาของผู้ฟ้องคดีอีก ๒ คน นอกจากนั้น ยังมีผู้ผ่านการสอบคัดเลือกบางรายที่มีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนด้วยโดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทุจริตดังกล่าว ได้แก่ นายชวรัตน์ ชาญวิรุฑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ ตำแหน่งหัวหน้าคณะที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายชาติชาย อุทัยพันธ์ ตำแหน่งผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง ผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครอง นายครรชิต สลับแสง ตำแหน่งเลขานุการกรมการปกครอง นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ตำแหน่งผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ นายพิเนตร เลิศเขมทัต ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มบรรจุและแต่งตั้ง และนายวีระเดช วิชาญภรณ์ ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มแผนอัตรากำลังและการพัฒนาระบบงาน ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการทางวินัยหรือคดีอาญากับผู้ที่เกี่ยวข้องดังกล่าว เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงตามหนังสือร้องเรียนแล้ว มีมติให้รับเรื่องร้องเรียนไว้พิจารณาและได้มีคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่ ๒๙๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงตามมาตรา ๘๘ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยได้แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑๗

/สิงหาคม...

สิงหาคม ๒๕๕๒ ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับด่วนมาก ที่ ปช ๐๐๑๔/๕๖๗๐ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า กรณีตามข้อร้องเรียนมีบุคคลที่เกี่ยวข้องจำนวนมาก ส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือของสถาบันราชการและสังคมไทยอย่างกว้างขวาง จึงได้มีมติให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการไต่สวน จากเดิมดำเนินการโดยคณะอนุกรรมการไต่สวน เปลี่ยนมาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นองค์คณะในการไต่สวนแทน และได้แจ้งคำสั่งเปลี่ยนองค์คณะไต่สวนดังกล่าวให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๓ ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับด่วนมาก ที่ ปช ๐๐๑๔/๓๕๓๗ - ๓๖๘๔ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมีความผิดทางอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารกรอกข้อความลงในเอกสารหรือดูแลเอกสารกระทำการปลอมเอกสารโดยอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่นั้น ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสารหรือกรอกข้อความลงในเอกสารกระทำการดังต่อไปนี้ในการปฏิบัติกรตามหน้าที่รับรองเป็นหลักฐานว่า ตนได้กระทำการอย่างใดขึ้นหรือว่าการอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ รับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นความเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา โดยในวันเดียวกัน ผู้ฟ้องคดีพร้อมทนายความได้ไปให้ถ้อยคำต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อรับทราบข้อกล่าวหา และได้ลงชื่อรับทราบข้อกล่าวหากับคำสั่งเปลี่ยนองค์คณะไต่สวนในบันทึกลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ แล้ว ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีพร้อมทนายความได้ไปให้ถ้อยคำด้วยวาจาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาโดยขอปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาพร้อมกับได้แสดงพยานหลักฐานประกอบคำชี้แจงดังกล่าวปรากฏตามบันทึกคำให้การของผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ให้ถ้อยคำ ลงวันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ แล้ว ซึ่งเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบข้อ ๓๗ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการไต่สวนข้อเท็จจริง พ.ศ. ๒๕๕๕ และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แสวงหาข้อเท็จจริงโดยการไต่สวนและรับฟังการให้ถ้อยคำของพยานบุคคล พยานเอกสารที่เกี่ยวข้องและรายงานผลการตรวจพิสูจน์สมุดคำตอบของกองพิสูจน์หลักฐานกลางแล้ว ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือ

/ละเว้น...

ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมีมูลความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) ซึ่งเห็นได้ว่า แม้การชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จะได้ชี้มูลความผิดฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงรวมอยู่ด้วย อันเป็นการชี้มูลความผิดทางวินัยที่นอกเหนืออำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๒๕๐ วรรคหนึ่ง (๓) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ประกอบมาตรา ๑๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ก็ตาม แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีด้วยว่า ผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตตาม มาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่าได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๑๙ (๓) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ กรณีจึงถือได้ว่าในส่วนของการชี้มูลความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นการดำเนินการโดยชอบแล้ว และหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง เอกสารที่เกี่ยวข้อง และความเห็นไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ลับ ที่ ปช ๐๐๑๘/๐๔๒๖ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ซึ่งมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้บัญญัติให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยขึ้นมาอีก ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการดังกล่าว จึงชอบด้วยขั้นตอนและวิธีการอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว

ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้มีประกาศ ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

/พุทธศักราช...

พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลงแล้ว พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงได้สิ้นสุดลงไปด้วย ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่า คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ได้มีประกาศ ฉบับที่ ๒๔/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โดยกำหนดให้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ยังคงมีผลบังคับใช้ต่อไป ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี ไม่อาจรับฟังได้

สำหรับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า กรณีที่นายประสาธ พงษ์ศิวกาย ในฐานะประธานคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และเป็นผู้รับผิดชอบส่วนงานการไต่สวน ได้ถูกผู้ฟ้องคดียื่นหนังสือร้องเรียนจนนายประสาธได้ขอลาออกจากการเป็นกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง นายประสาธจึงเป็นผู้มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๑๓ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วยการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า หลังจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือร้องเรียนนายประสาธดังกล่าวแล้ว นายประสาธได้ยื่นหนังสือลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ขอลาออกจากการเป็นกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้พิจารณาในการประชุม ครั้งที่ ๕๒๐ - ๘๕/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ มีมติอนุญาตให้นายประสาธลาออกตั้งแต่วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เป็นต้นไป ดังนั้น แม้นายประสาธจะเคยมีส่วนร่วมในการไต่สวนข้อเท็จจริงมาแล้วก็ตาม แต่การพ้นจากตำแหน่งดังกล่าวมิได้กระทบกระเทือนถึงการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้ดำเนินการมาแล้วตามอำนาจหน้าที่ของนายประสาธตามมาตรา ๑๗ และมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และการรับฟังพยานหลักฐานต่างๆ ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ก็ยังคงเป็นอำนาจหน้าที่และดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีได้มีนายประสาธอยู่ร่วมพิจารณาด้วยแต่อย่างใด อีกทั้งเมื่อได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงจากการปฏิบัติหน้าที่ของนายประสาธในการไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว ก็ไม่ปรากฏการกระทำที่เป็นเหตุของการไม่ชอบด้วยมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อ ๑๓ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วย

/การปฏิบัติหน้าที่...

การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่อย่างไรก็ตาม ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดี จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กำนายนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้ร่วมกระทำความผิดไว้เป็นพยาน เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย มีการชักจูงใจ เพื่อให้การรับสารภาพ และได้มีการชี้นำพยานเพื่อสร้างข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๐๓/๖ บัญญัติว่า บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาarayใดซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดกับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาarayอื่น หากได้ให้ถ้อยคำหรือแจ้งเบาะแสหรือข้อมูลอันเป็นสาระสำคัญในการที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานในการวินิจฉัยชี้มูลการกระทำผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐรายอื่นนั้น และคณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควร จะกั้นผู้นั้นไว้เป็นพยาน โดยไม่ดำเนินคดีก็ได้ และประกาศคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่อง หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการกั้นบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาไว้เป็นพยานโดยไม่ดำเนินคดี พ.ศ. ๒๕๕๔ ข้อ ๘ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การตรวจสอบข้อเท็จจริง หรือการแสวงหาข้อเท็จจริงและรวบรวมพยานหลักฐานก่อนการไต่สวนข้อเท็จจริง หรือระหว่างการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานไต่สวน หรือคณะกรรมการไต่สวน แล้วแต่กรณี พบว่า คำให้การของบุคคลใด จะเป็นประโยชน์ในการพิสูจน์ความผิดของผู้ถูกกล่าวหาarayใด และสามารถที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานในการวินิจฉัยชี้มูลการกระทำผิดของผู้ถูกกล่าวหาarayนั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานไต่สวน หรือคณะกรรมการไต่สวน แล้วแต่กรณี สอบปากคำบุคคลดังกล่าวไว้และทำความเข้าใจว่าสมควรกั้นบุคคลผู้นั้นเป็นพยานหรือไม่ เพื่อเสนอคณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาวินิจฉัยต่อไป และข้อ ๙ กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำขอตามข้อ ๗ หรือความเห็นตามข้อ ๘ แล้ว ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาคำขอหรือความเห็นดังกล่าว โดยคำนึงถึงเหตุดังต่อไปนี้ (๑) หากไม่กั้นบุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาarayคนใดคนหนึ่งเป็นพยานแล้ว พยานหลักฐานที่มีอยู่อาจไม่เพียงพอและไม่อาจแสวงหาพยานหลักฐานอื่นแทนเพื่อให้เพียงพอแก่การที่จะดำเนินคดีกับผู้ถูกกล่าวหาarayอื่นที่เป็นตัวการสำคัญได้ (๒) บุคคลหรือผู้ถูกกล่าวหาarayนั้น จะต้องเบิกความตามที่ให้การไว้ โดยที่ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า นายวุฒิชัยเป็นผู้ดำเนินการในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือผู้เข้าสอบคัดเลือก จำนวนประมาณ ๑๕๐ รายให้ได้รับคะแนนเพิ่มขึ้น จนผ่านการสอบคัดเลือกและได้เข้ารับการศึกษาอบรมในหลักสูตรนายอำเภอตามกรณีพิพาท ซึ่งถือได้ว่านายวุฒิชัยเป็นพยานบุคคลที่มีพฤติการณ์รู้เห็นการกระทำความผิดเป็นอย่างดี เป็นพยานใกล้ชิดกับเหตุการณ์โดยตรง คำให้การของนายวุฒิชัยย่อมเป็นประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดหรือตัวการสำคัญ หากไม่กั้นนายวุฒิชัยไว้เป็นพยานแล้ว พยานหลักฐานที่มีอยู่อาจไม่เพียงพอที่จะดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดหรือตัวการสำคัญดังกล่าว

/ประกอบกับ...

ประกอบกับคำให้การรับสารภาพของนายวุฒิชัย ในฐานะพยาน ก็เป็นสิทธิเฉพาะตัวของ นายวุฒิชัยเองที่กฎหมายให้การรับรองและคุ้มครองไว้ อีกทั้งเมื่อนายวุฒิชัยได้ให้การในฐานะ พยานแล้ว คำให้การของนายวุฒิชัย ก็หาได้ผูกพันการใช้อำนาจในการชี้มูลความผิดของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่อย่างใด ยังคงเป็นดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการรับฟังคำให้การ ดังกล่าวร่วมกับพยานหลักฐานอื่นเพื่อนำไปประกอบการพิจารณาชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีต่อไป ดังนั้น เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใดที่แสดงให้เห็นว่า มีการชักจูงใจนายวุฒิชัยเพื่อให้การรับ สารภาพหรือมีการชี้หน้าพยานเพื่อสร้างข้อเท็จจริงขึ้นใหม่โดยมิชอบด้วยกฎหมาย การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำคำให้การรับสารภาพของนายวุฒิชัยมาประกอบการพิจารณา จึงเป็นการ กระทำที่ชอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของกฎหมายแล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจ รับฟังได้

การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ได้ให้การรับสารภาพต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า นายวุฒิชัยเองมีส่วนร่วมในการกระทำความผิด และกระทำไปเนื่องจากผู้ฟ้องคดี เป็นผู้สั่งการให้นายวุฒิชัยให้ความช่วยเหลือผู้เข้าสอบตามบัญชีรายชื่อ จำนวน ๑๕๐ คน ให้ผ่านการสอบ และเมื่อถูกตรวจสอบโดยคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ประพฤติมิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ผู้ฟ้องคดีก็ได้สั่งการอีกครั้งให้แก่โฆษกประจำศาลตอบของ ผู้ที่ได้รับการปรับเพิ่มคะแนนเพื่อให้สอดคล้องกับคะแนนที่ปรับเพิ่มขึ้น ซึ่งคำให้การของ นายวุฒิชัยดังกล่าวมีผลกระทบกับผู้ฟ้องคดีโดยตรง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้นำคำให้การของ นายวุฒิชัย มาแจ้งเป็นข้อกล่าวหาและไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งคำให้การดังกล่าว แต่อย่างใด นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มีเจตนารมณ์ในการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันในภาครัฐ ที่ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพและความมั่นคงทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง และเป็นบ่อนทำลายความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานของรัฐ โดยได้บัญญัติให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพื่อป้องกันและปราบปราม การทุจริตคอร์รัปชันและสร้างระบบธรรมาภิบาลในภาครัฐให้มีความโปร่งใสและปราศจาก การทุจริต ส่วนการเริ่มใช้อำนาจตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวนั้น อาจเกิดขึ้นได้จาก การสืบสวนและสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เอง หรืออาจเกิดจากการแจ้งเบาะแสหรือ การร้องเรียนการทุจริตทั้งจากผู้เสียหายและผู้พบเห็นการทุจริตของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ถูกร้องเรียนและถูกตรวจสอบโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะอยู่ในฐานะ “ผู้ถูกกล่าวหา” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ได้สวนข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาได้ ก็จะต้องดำเนินการแจ้งข้อกล่าวหา

/ให้ผู้ถูกกล่าวหา...

ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่จะชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบพยานหลักฐาน
แก้ข้อกล่าวหา ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว
ประกอบกับข้อ ๑๕ ของระเบียบคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ว่าด้วย
การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการไต่สวน พ.ศ. ๒๕๔๗ กรณีจึงเห็นได้ว่า ข้อกล่าวหา
ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังกล่าว มีลักษณะเป็นการตั้งข้อกล่าวหาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาก่อนการ
ไต่สวนข้อเท็จจริงว่า ผู้ถูกกล่าวหาทำผิดกรรมกระทำตามความผิดตามกฎหมายฐานใด ทั้งนี้
เพื่อประโยชน์ในการจำกัดขอบเขตการไต่สวนข้อเท็จจริง และผู้ถูกกล่าวหาจะได้ไม่หลงประเด็น
การต่อสู้คดีนอกเหนือไปจากข้อพิพาท และผู้ถูกกล่าวหาจะได้ใช้สิทธิแก้ข้อกล่าวหาและนำสืบ
พยานหลักฐานแก้ข้อกล่าวหาได้อย่างถูกต้อง ด้วยเหตุผลดังกล่าว เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดทำบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ ให้ผู้ฟ้องคดี
ทราบว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติก่อความเสียหายอย่างร้ายแรง
ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และมีความผิดทางอาญา
ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่
ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่
ทำเอกสารรอกข้อความลงในเอกสารหรือดูแลเอกสารกระทำการปลอมเอกสารโดยอาศัย
โอกาสที่ตนมีหน้าที่นั้น ฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสารหรือรอกข้อความ
ลงในเอกสาร กระทำการดังต่อไปนี้ในการปฏิบัติการตามหน้าที่รับรองเป็นหลักฐานว่า
ตนได้กระทำการอย่างใดขึ้นหรือว่าการอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ รับรอง
เป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นความเท็จตามประมวล
กฎหมายอาญา โดยผู้ฟ้องคดีพร้อมทนายความได้ไปรับทราบข้อกล่าวหาและได้ลงชื่อรับทราบ
ข้อกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ แล้ว ส่วนการที่นายวุฒิชัยได้ให้ถ้อยคำรับสารภาพต่อ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า นายวุฒิชัยเองมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดและผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สั่งการ
ให้นายวุฒิชัยกระทำความผิดนั้น ถือเป็นการดำเนินขั้นตอนในการไต่สวนข้อเท็จจริงของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเป็นการรับฟังพยานบุคคลในการที่จะนำไปสู่การวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี
ซึ่งจะต้องมีการพิสูจน์การกระทำและชี้แจงนำพยานหลักฐานต่อไป และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีแก้ข้อกล่าวหาและนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบการแก้ข้อกล่าวหา
ดังกล่าวแล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า กระบวนการลงโทษทางวินัยดังกล่าวไม่แจ้งข้อกล่าวหา

/ให้ผู้ฟ้องคดี...

ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานเพื่อหักล้างข้อกล่าวหา จึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เริ่มดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ และมีคำวินิจฉัยชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีเกินสามปีนับแต่วันที่เริ่มไต่สวน ไม่ชอบด้วยมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ นั้น เห็นว่า ระยะเวลาการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นเพียงระยะเวลาเร่งรัดเพื่อให้ทำการไต่สวนเสร็จสิ้นโดยเร็ว ดังนั้น แม้การไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าว จะใช้ระยะเวลาดำเนินการเกินกว่ากรอบระยะเวลาที่กำหนดไว้ ก็มิได้มีผลทำให้การไต่สวนข้อเท็จจริงที่เป็นไปโดยชอบต้องเสียไปแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องรักษาวินัยโดยกระทำการหรือไม่กระทำการตามที่บัญญัติไว้ในหมวดนี้โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ มาตรา ๘๕ บัญญัติว่าการกระทำความผิดวินัยในลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง (๑) การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และมาตรา ๘๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า... ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกจากราชการตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนโทษ จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าว จะเห็นได้ว่า แม้ข้าราชการจะมีอำนาจในการดำเนินการต่างๆ แทนรัฐซึ่งมีฐานะเป็นนิติบุคคลก็ตาม แต่การใช้อำนาจดังกล่าวของข้าราชการก็จะต้องอยู่ในกรอบของกฎหมาย รู้ผิดชอบ ชั่วดี มีความประพฤติในทางซื่อสัตย์ สุจริต รักษาวินัยอย่างเคร่งครัดอยู่เสมอ “วินัย” จึงเป็นมาตรการทางกฎหมายที่รัฐใช้ในการควบคุมความประพฤติของข้าราชการเพื่อให้งานราชการ ซึ่งก็คือ การบริการสาธารณะแก่ประชาชนมีประสิทธิภาพ และบรรลุผลความมุ่งหมายของงานนั้นๆ การรักษาวินัยจึงเป็นหน้าที่สำคัญของข้าราชการ และผู้บังคับบัญชาที่มีหน้าที่จะต้องส่งเสริมสนับสนุนและควบคุมให้ผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชารักษาวินัยดังกล่าวด้วย หากเมื่อข้าราชการ

/มีการกระทำ...

มีการกระทำผิดวินัยเกิดขึ้น ก็จะต้องลงโทษทางวินัยอย่างเด็ดขาดตามฐานความผิดแห่งการกระทำนั้น ส่วนการกระทำใด จะเป็นความผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น จะต้องพิจารณาจากความหมายของคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” และองค์ประกอบของ “การกระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ” ประกอบกัน ซึ่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ ได้บัญญัติความหมายของคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น พระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ได้บัญญัติความหมายของคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” หมายความว่า ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในพฤติการณ์ที่อาจทำให้ผู้อื่นเชื่อว่ามีตำแหน่งหรือหน้าที่ซึ่งที่ตนมิได้มีตำแหน่งหรือหน้าที่นั้น หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่ ทั้งนี้ เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น หรือกระทำการอันเป็นความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญาหรือตามกฎหมายอื่น และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑ ได้บัญญัติความหมายของคำว่า “โดยทุจริต” หมายความว่า เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งจากความหมายของคำว่า “ทุจริตต่อหน้าที่” ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ กับความหมายของคำว่า “โดยทุจริต” ตามมาตรา ๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ที่มีความหมายสอดคล้องต้องตรงกันดังกล่าวแล้ว แสดงให้เห็นได้ว่า ข้าราชการต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และเที่ยงธรรม การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ย่อมเป็นการ “ทุจริตต่อหน้าที่” สำหรับองค์ประกอบของ “การกระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ” จะมีองค์ประกอบสำคัญที่ต้องพิจารณา ๔ ประการ คือ (๑) เป็นการปฏิบัติงานในหน้าที่ราชการของข้าราชการนั้น หากกระทำการโดยไม่มีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ จะไม่เข้าข่ายความผิดในฐานนี้ (๒) เป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ ซึ่งคำว่า “โดยมิชอบ” หมายความว่า ไม่เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ หรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชา

/ที่สั่งโดย...

ที่สั่งโดยชอบด้วยกฎหมาย (๓) เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ ซึ่งคำว่า “ประโยชน์” หมายถึง สิ่งที่ได้รับอันเป็นคุณแก่ผู้ได้รับ ซึ่งอาจเป็นทรัพย์สินหรือประโยชน์อย่างอื่น ที่มีใช้ทรัพย์สินก็ได้ และคำว่า “มีควรได้” หมายถึง ไม่มีสิทธิโดยชอบธรรมที่จะได้รับประโยชน์ใดๆ ตอบแทนจากการปฏิบัติหน้าที่นั้น และ (๔) โดยมีเจตนาทุจริต มุ่งหมายที่จะให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ดังกล่าว

ข้อเท็จจริงในคดีรับฟังได้ว่า กรมการปกครอง เป็นส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงมหาดไทย มีอธิบดีกรมการปกครองเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบการปฏิบัติราชการในกรมการปกครองให้เป็นไปตามนโยบาย แนวทาง และแผนการปฏิบัติราชการของกระทรวงมหาดไทยหรือตามที่มีกฎหมายกำหนดหน้าที่และให้อำนาจไว้ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกอบมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งกรมการปกครองมีภารกิจหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ การพัฒนาข้าราชการให้มีความรู้ ความสามารถ มีพฤติกรรมที่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และจัดการศึกษาอบรมให้แก่ข้าราชการเพื่อเตรียมความพร้อมในการรับตำแหน่งหรือเลื่อนระดับสูงขึ้น ซึ่งรวมถึงการศึกษาอบรมข้าราชการที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายอำเภอด้วย ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิบดีกรมการปกครองซึ่งมีอำนาจหน้าที่เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและรับผิดชอบการปฏิบัติราชการในกรมการปกครอง จึงได้มีประกาศกรมการปกครอง ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ รับสมัครข้าราชการเพื่อคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ระหว่างวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๒ ถึงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๒ เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับผู้ที่ได้รับการเลื่อนตำแหน่งและแต่งตั้งเป็นนายอำเภอ ซึ่งผลการคัดเลือกปรากฏว่า มีข้าราชการได้รับการคัดเลือก จำนวน ๒๘๖ คน แบ่งเป็น ๓ รุ่น คือ รุ่นที่ ๖๘ จำนวน ๙๖ คน รุ่นที่ ๖๙ จำนวน ๙๖ คน และรุ่นที่ ๗๐ จำนวน ๙๔ คน แต่ในระหว่างการศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอดังกล่าว ได้มีผู้ยื่นหนังสือร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การสอบคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปิงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ มีการทุจริตเกิดขึ้น มีขบวนการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เข้าสอบที่มีรายชื่อตามใบฝากหรือใฝฝากประมาณ ๑๕๐ รายชื่อ และหลายรายมีการเรียกเก็บเงิน ๗๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๘๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อแลกเปลี่ยนกับการช่วยเหลือให้สามารถเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอดังกล่าวได้ และเมื่อได้ประกาศผลการสอบแล้ว ก็เป็นไปตามใบฝากหรือใฝฝาก มีผู้สอบได้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในจังหวัดบุรีรัมย์จำนวนมากถึง ๑๗ คน มีผู้สอบได้เป็นเลขานุการของผู้ฟ้องคดี ๒ คน คือ นายคิม เปรมปรี กับว่าที่ร้อยตรี ธีระพล โชคนำ และเป็นปลัดอำเภอผู้ติดตามภรรยาของผู้ฟ้องคดีอีก ๒ คน นอกจากนั้น ยังมีผู้ผ่านการสอบคัดเลือกบางรายที่มีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนด้วย โดยผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการทุจริตดังกล่าว ได้แก่

/นายชวรัตน์...

นายชวรัตน์ ชาญวีรกูล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ ตำแหน่ง
 หัวหน้าคณะที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นายชาติชาย อุทัยพันธ์ ตำแหน่ง
 ผู้ตรวจราชการกรมการปกครอง ผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครอง นายครรชิต สลับแสง
 ตำแหน่งเลขาธิการกรมการปกครอง นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ตำแหน่งผู้อำนวยการกองการ
 เจ้าหน้าที่ นายพิเนตร เลิศเขมทัต ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มบรรจุและแต่งตั้ง และนายวีระเดช วิชาภรณ์
 ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มแผนอัตรากำลังและการพัฒนาระบบงาน ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตรวจสอบ
 ข้อเท็จจริงและดำเนินการทางวินัยหรือคดีอาญากับผู้ที่เกี่ยวข้องดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 ในการประชุมครั้งที่ ๑๑๑ - ๓๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ มีมติให้รับเรื่องร้องเรียน
 ไว้พิจารณาและได้ไต่สวนข้อเท็จจริงโดยมีผู้ถูกกล่าวหา รวม ๑๔๖ คน ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้ให้การ
 แก้ออกกล่าวหาและนำพยานบุคคลรวมทั้งพยานหลักฐานต่างๆ มาสืบแก้ออกกล่าวหาแล้ว
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๑๕ - ๖/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และ
 ในการประชุมครั้งที่ ๕๒๒ - ๘๗/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ พิจารณาคำให้การของ
 ผู้ถูกกล่าวหาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาบางรายได้ให้การที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดี ดังนั้น
 เพื่อให้สามารถดำเนินคดีตัวการสำคัญได้ จึงมีมติให้กันผู้ถูกกล่าวหา จำนวน ๒๑ คน ไว้เป็นพยาน
 ได้แก่ นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ กับผู้เข้าสอบอีก ๒๐ คน คือ นายนิพัฒน์
 ปรีศิริ นายสุรียนต์ ดอนสมจิตร นายทรงกลด พึ่งสอนรักษ์ นายสมชาย วงศ์จริยะเกษม นายขวัญชัย
 เนื่องจำนง นายวชิระ โชติรสเศรณี นางสาววารุณี สุตหล้า นายประธาน ภูธนะพิบูล นายชุมพล
 ศิริครินทร์ นายอัครพันธ์ พูลศิริ นางจันทร์จิรา กามนต์ นายสรวิศ กุลภักทรากร นางเสาวดี ศิลปะ
 นายอรรถการณ จิตถวิล นายธีรเดช โปสพันธ์ นายนรินทร์ อร่ามโชติ นางสุปราณี รุ่งธีระ นายพีรัช
 จันธิมา นายศุภชัย ช่วยชู และนายนพพร เรืองสว่าง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวบรวมพยานหลักฐาน
 จากการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว ได้ความว่า กรณีข้อกล่าวหาที่ว่า มีการออกคำสั่งกรมการปกครอง
 ที่ ๑๕๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ และคำสั่งกรมการปกครองที่ ๑๕๙/๒๕๕๒
 ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งข้าราชการระดับ ๗ และระดับ ๖ เพื่อให้มีคุณสมบัติ
 เข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอโดยมิชอบนั้น ข้อกล่าวหาดังกล่าวไม่ปรากฏว่ามีมูลความจริง
 ส่วนกรณีข้อกล่าวหาว่า มีการเรียกรับเงินจากผู้เข้าสอบและช่วยเหลือผู้เข้าสอบจำนวน ๑๕๐ คน
 ให้ผ่านการสอบคัดเลือก นั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งกรมการปกครองที่ ๑๓๕/๒๕๕๒
 ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้า
 ศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ให้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการ
 คัดเลือกข้าราชการเข้าศึกษาในหลักสูตรดังกล่าว ประกอบด้วย นายสุรพล ภาษิตนิรันดร์
 รองอธิบดีกรมการปกครองกลุ่มภารกิจด้านการบริหารงานปกครอง เป็นประธานกรรมการ
 นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ นายสุรพล สุวรรณานนท์

/หัวหน้ากลุ่ม...

หัวหน้ากลุ่มงานวินัย หัวหน้ากลุ่มงานบรรจุและแต่งตั้ง เป็นกรรมการ นายวีระเดช วิชาภรณ์ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนอัตรากำลังและพัฒนาระบบงาน เป็นกรรมการและเลขานุการ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งกรมการปกครองที่ ๒๐๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งกรรมการออกข้อสอบอัตรากำลัง ได้แก่ ภาคความรู้ความสามารถทั่วไปแต่งตั้งนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ กับนายครรชิต สลับแสง เลขานุการกรม ส่วนภาคความรู้ความสามารถที่ใช้เฉพาะตำแหน่งแต่งตั้งนายสำราญ ต้นเรืองศรี ผู้อำนวยการส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้าน โดยข้อสอบของผู้ใดได้รับการคัดเลือก ผู้นั้นจะเป็นผู้ตรวจข้อสอบ และผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งกรมการปกครองที่ ๒๐๖/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกข้อสอบอัตรากำลัง ประกอบด้วย ผู้ฟ้องคดี เป็นประธานกรรมการ นายสุรพล ภาษิตนรินทร์ รองอธิบดีกรมการปกครอง นายนิรันดร์ กัลยาณมิตร รองอธิบดีกรมการปกครอง เป็นกรรมการ นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ เป็นกรรมการและเลขานุการ นายวีระเดช วิชาภรณ์ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนอัตรากำลังและพัฒนาระบบงาน เป็นกรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ และมีคำสั่งกรมการปกครองที่ ๒๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๒ แต่งตั้งคณะกรรมการเก็บรักษาโจทย์ข้อสอบอัตรากำลัง ประกอบด้วยนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ เป็นประธานกรรมการ นายวีระเดช วิชาภรณ์ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนอัตรากำลังและพัฒนาระบบงาน นายสุรพล สุวรรณานนท์ หัวหน้ากลุ่มงานวินัย เป็นกรรมการ นายอรรถพันธ์ สงวนเสริมศรี เป็นกรรมการและเลขานุการ โดยกรมการปกครอง ได้ว่าจ้างโรงพิมพ์อาสารักษาดินแดนจัดพิมพ์สมุดกระดาษคำตอบปกสีเหลืองสำหรับการสอบวิชาภาคความรู้ความสามารถทั่วไป (อัตรากำลัง) จำนวน ๑,๙๐๐ เล่ม และปกสีชมพูสำหรับการสอบวิชาภาคความรู้ความสามารถที่ใช้เฉพาะตำแหน่ง (อัตรากำลัง) จำนวน ๑,๙๐๐ เล่ม แต่โรงพิมพ์อาสารักษาดินแดนได้ส่งมอบสมุดกระดาษคำตอบสีละ ๒,๐๕๐ เล่ม ต่อมา ประมาณวันที่ ๑๖ ถึงวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ได้เชิญนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ เข้าไปพบที่ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีและแจ้งว่า ผู้มีอำนาจทางการเมืองในกระทรวงมหาดไทยได้สั่งการผ่านทางนายครรชิต สลับแสง เลขานุการกรม และได้มอบรายชื่อผู้เข้าสอบประมาณ ๑๕๐ คนมาให้ โดยบุคคลตามรายชื่อดังกล่าว จะต้องได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ นายวุฒิชัยเห็นว่าเป็นคำสั่งของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่ตนไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ จึงได้ตกลงทำตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดี โดยได้หารือร่วมกันกับผู้ฟ้องคดีว่า ในการออกข้อสอบ จะนำข้อสอบที่นายวุฒิชัยเป็นผู้ออกข้อสอบในวิชาความรู้ความสามารถทั่วไปมาใช้เป็นข้อสอบเพื่อความสะดวกในการให้คะแนน ช่วยเหลือผู้เข้าสอบตามรายชื่อ ๑๕๐ คน และจะให้ นายสำราญ ต้นเรืองศรี ผู้อำนวยการส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นผู้ออกข้อสอบในวิชาความรู้ความสามารถที่ใช้เฉพาะตำแหน่ง

/ช่วยเหลือ...

ช่วยเหลือในการให้คะแนนแก่บุคคลตามรายชื่อดังกล่าวด้วย ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๒ ได้มีการประชุมคัดเลือกข้อสอบ ณ ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดี มีผู้เข้าประชุม ได้แก่ ผู้ฟ้องคดี นายสุรพล ภาษิตนิรันดร์ รองอธิบดีกรมการปกครอง นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ นายวีรเดช วิชาญภรณ์ หัวหน้ากลุ่มงานวางแผนอัตรากำลังและพัฒนาระบบงาน ส่วนนายนิรันดร์ กัลยาณมิตร รองอธิบดีกรมการปกครอง ไม่ได้เข้าร่วมประชุม โดยที่ประชุมมีมติเลือกข้อสอบที่นายวุฒิชัยและนายสำราญ เป็นผู้ออกข้อสอบ แต่ได้มีการปรับปรุงคำถามที่นายสำราญเป็นผู้ออกเล็กน้อย ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๕๒ ซึ่งเป็นวันสอบข้อเขียน ได้มีการนำข้อสอบทั้ง ๒ ข้อดังกล่าว มาจัดพิมพ์เป็นข้อสอบอัตรานัย โดยภาควิชาความรู้ความสามารถทั่วไปใช้สมุดคำตอบปกสีเหลือง ภาควิชาความรู้ความสามารถเฉพาะตำแหน่งใช้สมุดคำตอบปกสีชมพู หลังจากการสอบข้อเขียนแล้ว กระจายคำตอบแบบปรนัย มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราชจะเป็นผู้ตรวจด้วยระบบคอมพิวเตอร์ แต่จากการตรวจสอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่พบการทุจริตในการตรวจข้อสอบปรนัยแต่อย่างใด สำหรับกระดาษคำตอบแบบอัตรานัย ได้ถูกแบ่งเป็น ๒ กล่อง คือ สมุดคำตอบปกสีเหลือง ๑ กล่อง และสมุดคำตอบปกสีชมพู ๑ กล่อง ซึ่งได้นำไปจัดเก็บไว้ที่ห้องทำงานของนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ และปิดล็อกไว้ มีเพียงนายวุฒิชัยกับเจ้าหน้าที่หน้าห้องอีก ๒ คนที่มีกุญแจสามารถเปิดเข้าออกห้องได้ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๓ ถึงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ นายอรรถพันธ์ สงวนเสริมศรี นักทรัพยากรบุคคลชำนาญการ และเจ้าหน้าที่อีก ๗ คน ได้นำสมุดคำตอบทั้ง ๒ กล่อง ออกมาลบข้อความหรือเครื่องหมายที่พิสูจน์ตัวบุคคล เช่น ลายมือชื่อหรือเลขประจำตัวสอบ และออกรหัสใหม่เพื่อให้ผู้ตรวจไม่สามารถรู้ได้ที่กำลังตรวจกระดาษคำตอบของผู้ใด โดยจะใส่หมายเลขรหัสไว้ที่ปกสมุด ๒ ตำแหน่ง ตำแหน่งแรกอยู่กลางปก ตำแหน่งที่สองอยู่หัวมุมขวาด้านบนซึ่งมีเลขประจำตัวของผู้เข้าสอบเขียนอยู่ด้วย จากนั้น จะตัดมุมด้านบนออกแล้วนำมาเก็บแยกต่างหากโดยนายอรรถพันธ์จะเป็นผู้เก็บรักษาหัสไว้แต่เพียงผู้เดียวด้วยวิธีการใส่ข้อมูลลงในไฟล์คอมพิวเตอร์ และเมื่อดำเนินการแล้วเสร็จ ก็ได้นำสมุดคำตอบทั้ง ๒ กล่อง กลับเข้าไปเก็บยังห้องทำงานของนายวุฒิชัยตามเดิม และเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ ได้เรียกนายอรรถพันธ์เข้าไปพบในห้องทำงานเพื่อขอไฟล์รหัสสมุดคำตอบ และนายอรรถพันธ์ได้ส่งมอบรหัสโดยพิมพ์ใส่กระดาษ เอ ๔ ให้แก่นายวุฒิชัย ต่อมา ระหว่างวันที่ ๒๕ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒ นายวุฒิชัยได้นำสมุดกระดาษคำตอบทั้งปกสีเหลืองและสีชมพูออกมาตรวจให้คะแนนด้วยตนเอง โดยนำรายชื่อที่ได้รับมาจากผู้ฟ้องคดีตามใบฝากหรือใฝฝากประมาณ ๑๕๐ รายชื่อ มาให้คะแนนสูงถึง ๔๕ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๕๐ คะแนน โดยไม่ได้ดูเนื้อหาในสมุดคำตอบว่าเขียนข้อความอย่างไร และไม่ได้นำสมุดกระดาษคำตอบไปให้นายสำราญ ต้นเรืองศรี ผู้อำนวยการส่วนกำนัน

/ผู้ใหญ่บ้าน...

ผู้ใหญ่บ้าน ซึ่งเป็นผู้ออกข้อสอบในวิชาความรู้ความสามารถที่ใช้เฉพาะตำแหน่ง ตรวจสอบคำตอบแต่อย่างใด จากนั้น นายวุฒิชัยได้ประสานงานกับนายครรชิต สลับแสง เลขานุการกรม เพื่อจัดลำดับว่า ข้าราชการในรายชื่อรายใด ควรอยู่ในลำดับที่และรุ่นใดโดยใช้วิธีปรับแก้ไขคะแนนที่ได้ให้ไปแล้ว และต่อมา นายวุฒิชัยได้นำคะแนนที่จัดทำแล้วดังกล่าวพร้อมสมุดคำตอบไปให้นายดุสิต ศิริวรราชัย เลขานุการของนายวุฒิชัยกรอกคะแนนลงในแบบฟอร์มลงคะแนนวิชาละ ๓๑ หน้า โดยนายวุฒิชัยเป็นผู้ลงชื่อรับรองผลคะแนนวิชาความรู้ความสามารถทั่วไป ส่วนนายสำราญเป็นผู้ลงชื่อรับรองผลคะแนนวิชาความรู้ความสามารถที่ใช้เฉพาะตำแหน่ง โดยไม่ได้ตรวจสอบคำตอบแต่อย่างใด และได้้นำคะแนนดังกล่าวไปมอบให้นายวีระเดชกับนายอรรถพันธ์ รวมคะแนนกับคะแนนที่ได้จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ซึ่งทำให้ผู้มีรายชื่อใน ๑๕๐ คนดังกล่าว เป็นผู้ได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒

ต่อมา คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีไปชี้แจง เนื่องจากมีการร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัย ได้เข้าไปชี้แจงตามที่มีการนัดหมาย และเนื่องจากจะมีการตรวจสอบการให้คะแนนในการสอบคัดเลือกดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยได้ตกลงกันที่จะปกปิดความผิดโดยใช้วิธีการเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับคะแนนสอบที่ได้ประกาศไปแล้ว โดยผู้ฟ้องคดีเป็นผู้สั่งการให้ทำการแก้ไขกระดาษคำตอบดังกล่าวโดยให้นายคิม ปรีเปรม เลขานุการของผู้ฟ้องคดี และเป็นประธานรุ่นที่ ๖๘ ไปติดต่อกับนายธีรเกียรติ ทะแพงพันธ์ นายวัฒนา หัสจันท์ ตัวแทนรุ่นที่ ๖๙ และนายวิสุทธิ์ โรมินทร์ ตัวแทนรุ่นที่ ๗๐ เพื่อนำกระดาษคำตอบเปล่าที่เหลือใช้ไปให้ผู้มีรายชื่อเขียนคำตอบใหม่ตามตัวอย่างคำตอบที่นายวุฒิชัยจัดทำขึ้น ๒ ถึง ๓ ตัวอย่าง หลังจากนั้น ตัวแทนรุ่นดังกล่าวได้นำกระดาษคำตอบเปล่าไปให้ผู้เข้าสอบที่มีรายชื่อรวม ๑๔๒ คน เขียนคำตอบใหม่เพื่อนำมาสับเปลี่ยนใช้แทนกระดาษคำตอบเดิม เมื่อดำเนินการแล้วเสร็จ ตัวแทนรุ่นที่ ๖๙ รุ่นที่ ๗๐ ได้นำกระดาษคำตอบมาส่งให้นายวุฒิชัยที่กรมการปกครอง ส่วนรุ่นที่ ๖๘ ได้นำไปส่งที่บ้านของนายวุฒิชัย เลขที่ ๒๕ ซอยจรัสสินทวงศ์ ๕๐ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ซึ่งตัวแทนรุ่นได้แก่ นายคิม ปรีเปรม นายวัฒนา หัสจันท์ นายอภัย กาวชู และนายธีรเกียรติ ทะแพงพันธ์ ได้ติดตามไปที่บ้านหลังดังกล่าวเพื่อช่วยเหลือนายวุฒิชัยในการสับเปลี่ยนเนื้อในกระดาษคำตอบโดยยังคงใช้ปกสมุดคำตอบเดิม จากนั้น ได้นำสมุดคำตอบทั้งหมดไปเก็บไว้ที่ห้องทำงานของนายวุฒิชัยตามเดิม และเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ เจ้าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไปยึดสมุดคำตอบดังกล่าวทั้งปกสีเหลืองและสีชมพูจากห้องทำงานของนายวุฒิชัยเพื่อนำไปตรวจสอบ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้นำสมุดคำตอบของ

/ผู้เข้าสอบ...

ผู้เข้าสอบจำนวน ๑๔๒ คน ส่งไปตรวจสอบที่กองพิสูจน์หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกองพิสูจน์หลักฐานกลางได้มีหนังสือ ที่ ตช ๐๐๓๒.๒๕/๓๔๐๕ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๒ และหนังสือ ที่ ตช ๐๐๓๒.๒๕/๐๒๑๓ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๓ และหนังสือ ที่ ตช ๐๐๓๒.๒๕/๒๙๘๔ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๓ แจ้งผลการตรวจสอบว่า พบร่องรอย การปลอมเอกสารทั้งสมุดคำตอบเล่มสีเหลืองและสมุดคำตอบเล่มสีชมพู จำนวน ๑๔๑ ราย ส่วนรายที่ ๑๔๒ สมุดคำตอบของนายสหชัย แจ่มประสิทธิ์สกุล รุ่นที่ ๖๘ พบร่องรอย การแกะถอดกระดาษคำตอบออกและนำชุดเดิมที่ถอดใส่กลับเข้าไปใหม่ เมื่อเจ้าพนักงานของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตรวจสอบกระดาษคำตอบ แล้วสามารถจำแนกการเขียนคำตอบที่มี ลักษณะคล้ายกัน ออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ กลุ่มที่ ๑ จำนวน ๔๗ ราย กลุ่มที่ ๒ จำนวน ๓๖ ราย และกลุ่มที่ ๓ จำนวน ๒๔ ราย นอกจากนี้ ได้ตรวจสอบสมุดคำตอบที่เหลือใช้จาก กองการเจ้าหน้าที่แล้วปรากฏว่า โรงพิมพ์อาสาสมัครชาติแดนสง่มอบสมุดคำตอบสีละ ๒,๐๕๐ เล่ม โดยมีผู้เข้าสอบภาคเข้าใช้สมุดสีเหลืองจำนวน ๑,๕๔๐ คน และเข้าสอบภาคบ่ายใช้สมุดสีชมพู จำนวน ๑,๕๓๗ คน จะต้องเหลือสมุดคำตอบภาคเข้าใช้สีเหลืองจำนวน ๕๑๐ เล่ม และเหลือสมุด ภาคบ่ายสีชมพู จำนวน ๕๑๓ เล่ม แต่กลับเหลือสมุดภาคเข้าใช้สีเหลืองจำนวน ๒๙๙ เล่ม และเหลือสมุดภาคบ่ายสีชมพู จำนวน ๓๔๒ เล่ม ประกอบกับได้มีการดำเนินการให้ผู้เข้าสอบ ที่มีรายชื่อจำนวน ๑๔๒ คน เขียนข้อความเลียนข้อความที่ตรวจยึดได้ ผลปรากฏว่า มีลายมือเหมือนกัน และผู้เข้าสอบได้ให้การยืนยันว่าได้เขียนข้อความในกระดาษคำตอบ ดังกล่าวด้วยตนเอง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไต่สวนข้อเท็จจริงกรณีข้อกล่าวหาว่ามีการเรียกรับเงินจากผู้เข้าสอบและตรวจสอบรายการทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาแล้วเห็นว่า ไม่มีพยานหลักฐาน รายการใดสามารถใช้พิสูจน์ความผิดฐานเรียกรับเงินดังกล่าวได้ แต่ในข้อกล่าวหาว่าร่วมกัน ช่วยเหลือผู้เข้าสอบตามใบฝากหรือใฝ่ฝากประมาณ ๑๕๐ รายชื่อ นั้น จากพยานหลักฐานข้างต้นเชื่อว่าการปลอมกระดาษคำตอบจำนวน ๑๔๑ คน โดยนายวุฒิชัย เสาวโกมุท ได้ให้การรับสารภาพและยืนยันข้อเท็จจริงว่าได้กระทำการไปตามที่มีการแจ้งข้อกล่าวหา สอดคล้องกับคำให้การพยานนายอรรถพันธ์และนายวีระเดช ประกอบกับคำให้การของผู้ถูกกล่าวหาอีก ๒๐ คน ที่ได้ให้การรับสารภาพว่าได้เขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ในห้องสอบ และได้มอบให้ตัวแทนรุ่นไปจริง ทั้งนายวุฒิชัยได้ให้การว่าตนมิได้เป็นผู้สั่งการให้กระทำการ ดังกล่าวด้วยตนเอง เหตุที่เกิดขึ้นเป็นเพราะทำตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดีทั้งสิ้นซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของนายวุฒิชัย และนายวุฒิชัยอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถปฏิเสธได้ จึงต้องทำตาม คำสั่งของผู้ฟ้องคดีโดยไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นการส่วนตัว ซึ่งคำให้การของ นายวุฒิชัยดังกล่าวมีน้ำหนักน่าเชื่อถือและไม่มีเหตุผลใดที่นายวุฒิชัยจะให้การปรักปรำผู้ฟ้องคดี

/หากปราศจาก...

หากปราศจากการสั่งการของผู้ฟ้องคดี ย่อมเป็นการพันวิสัยที่นายวุฒิชัยซึ่งเป็นเพียงผู้อำนวยการกองเจ้าหน้าที่ กับนายสำราญ ต้นเรืองศรี ผู้อำนวยการส่วนกำนันผู้ใหญ่บ้าน จะร่วมกันทุจริต และก็เป็น การพันวิสัยที่ผู้สอบคัดเลือกทั้ง ๑๔๑ คน จะให้ความร่วมมือในการเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่หากไม่ใช่คำสั่งของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๕๓๑ - ๕๖/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ ได้ชี้มูลความผิดของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิบดีกรมการปกครอง มีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๕ (๑) (๔) และมีมูลความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑) (๔) โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ฟ้องคดีกับพวก และได้แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ และมาตรา ๙๗

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว พิเคราะห์แล้วเห็นว่า นายวุฒิชัย เสาวโกมุท ตำแหน่งผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ ซึ่งเป็นผู้ร่วมในการกระทำความผิดดังกล่าว ได้รับสารภาพต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และให้การในฐานะพยานว่า ผู้ฟ้องคดีได้เชิญนายวุฒิชัยไปพบที่ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีและแจ้งว่า ผู้มีอำนาจทางการเมืองได้มอบรายชื่อผู้เข้าสอบตามใบฝากหรือใฝฝากประมาณ ๑๕๐ คนมาให้ โดยจะต้องดำเนินการให้บุคคลที่มีรายชื่อดังกล่าวได้รับการคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ซึ่งนายวุฒิชัยเห็นว่าเป็นคำสั่งของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชา หากไม่ดำเนินการจะทำให้ผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยเดือดร้อน จึงยินยอมให้ความช่วยเหลือผู้เข้าสอบตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว ซึ่งจากการตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างนายวุฒิชัยกับผู้ฟ้องคดีแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงจากการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า นายวุฒิชัยกับผู้ฟ้องคดีรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อน เนื่องจากนายวุฒิชัยสำเร็จการศึกษาจากคณะรัฐศาสตรมหาวิทาลัยเชียงใหม่ ซึ่งเป็นสถาบันเดียวกันกับผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นรุ่นพี่ของนายวุฒิชัย เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคาย นายวุฒิชัยมีตำแหน่งเป็นนายอำเภอภูพานจังหวัดขอนแก่น นายวุฒิชัยกับผู้ฟ้องคดีจึงได้พบเจอกัน ต่อมา เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครอง ผู้ฟ้องคดีก็เป็นคนทาบตามให้นายวุฒิชัยมาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ นายวุฒิชัยจึงได้มารับตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่สอดคล้องกับคำให้การของผู้ฟ้องคดีเองตามหนังสือลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ผู้ฟ้องคดี

ได้ชี้แจง...

ได้ชี้แจงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นคนย้ายนายวุฒิชัยให้มาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ด้วยตนเอง ดังนั้น ด้วยข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงเห็นได้ว่า การที่นายวุฒิชัยมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน และผู้ฟ้องคดียังเป็นคนย้ายนายวุฒิชัยให้มาดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่อันถือว่าเป็นผู้มีบุญคุณกับนายวุฒิชัยและมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ย่อมเป็นที่ยืนยันได้ว่าเป็นเรื่องยากที่นายวุฒิชัยจะให้การเท็จในลักษณะปรักปรำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ประกอบกับไม่ปรากฏว่านายวุฒิชัยเคยมีสาเหตุโกรธเคืองผู้ฟ้องคดีมาก่อน หรือมีมูลเหตุจูงใจหรือมีการให้คำมั่นสัญญาหรือถูกขู่เข็ญล่อลวงอย่างหนึ่งอย่างใดที่ทำให้นายวุฒิชัยต้องให้การผิดไปจากความเป็นจริง คำให้การของนายวุฒิชัยจึงเป็นคำให้การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สามารถนำมาประกอบการพิจารณาได้ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำให้การของนายวุฒิชัยเป็นคำให้การในลักษณะประสังค์จะกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดี เนื่องจากมีผู้มีอำนาจทางการเมืองที่สูญเสียผลประโยชน์อยู่เบื้องหลัง นั้น เห็นว่า การข่มขู่ความผิดผู้ฟ้องคดีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวเกิดขึ้นในวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้เกษียณอายุราชการไปแล้วตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๔ จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะมีกระบวนการกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้พ้นจากตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครองหรือจะทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ประกอบกับข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน จึงไม่มีน้ำหนักเพียงพอที่จะรับฟังได้

ส่วนกรณีที่มีผู้เข้าสอบอีก ๒๐ คน ได้ให้การรับสารภาพเช่นเดียวกัน ได้แก่ นายนิพัฒน์ ปรีศิริ นายสุริยนต์ ดอนสมจิตร นายทรงกลด พึ่งสอนรักษ์ นายสมชาย วงศ์จริยะเกษม นายขวัญชัย เนื่องจำนง นายวชิระ โชติรสเศรณี นางสาววรุณี สุดหล้า นายประธาน ภูณะพิบูล นายชุมพล ศิริครินทร์ นายอัศรพันธุ์ พูลศิริ นางจันทร์จิรา กามนต์ นายสรวิศ กุลภัทรากร นางเสาวดี ศิลปะ นายอรรถการณ จิตถวิล นายธีรเดช โปสพันธุ์ นายนรินทร์ อร่ามโชติ นางสุปราณี รุ่งธีระ นายพีรช จันธิมา นายศุภชัย ช่วยชู และนายนพพร เรืองสว่าง นั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยได้เข้าไปชี้แจงต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ สภาผู้แทนราษฎรแล้วตามที่คณะกรรมการได้รับเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยเกรงว่าจะมีการตรวจสอบการปรับเพิ่มคะแนนให้แก่ผู้เข้าสอบ จึงได้ตกลงกันที่จะปกปิดความผิดโดยใช้วิธีการเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับคะแนนสอบที่ได้ปรับเพิ่มขึ้น และได้มีการสั่งการให้นายคิม ปรีเปรม ซึ่งเป็นเลขานุการของผู้ฟ้องคดีและเป็นประธานรุ่นที่ ๖๘ ไปติดต่อกับนายธีรเกียรติ ทะแพงพันธ์ นายวัฒนา หัสจันทร์ ตัวแทนรุ่นที่ ๖๙ และนายวิสุทธิ โรมินทร์ ตัวแทนรุ่นที่ ๗๐ เพื่อนำกระดาษคำตอบเปล่าที่เหลือใช้ไปให้ผู้มีรายชื่อเขียนคำตอบใหม่ตามตัวอย่างคำตอบ

/ที่นายวุฒิชัย...

ที่นายวุฒิชัยจัดทำขึ้นประมาณ ๒ ถึง ๓ ตัวอย่าง จากนั้นจึงได้มีผู้ร่วมขบวนการในการแก้ไข
 กระดาษคำตอบโดยการเขียนคำตอบขึ้นใหม่ แล้วนำมาสับเปลี่ยนทดแทนกระดาษคำตอบเดิม
 ซึ่งสามารถตรวจสอบได้จำนวน ๑๔๒ คน ทั้งนี้ ตามผลการตรวจสอบสมุดคำตอบของกองพิสูจน์
 หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติที่พบร่องรอยการปลอมเอกสารทั้งสมุดคำตอบ
 เล่มสี่เหลืองและสมุดคำตอบเล่มสีชมพู จำนวน ๑๔๑ ราย ส่วนในรายที่ ๑๔๒ เป็นสมุดคำตอบ
 ของนายสหชัย แจ่มประสิทธิสกุล รุ่นที่ ๖๘ พบร่องรอยการแกะถอดกระดาษคำตอบออกและ
 นำกระดาษชุดเดิมที่ถอดใส่กลับเข้าไปใหม่ ซึ่งจากการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
 รับฟังได้ว่า ผู้เข้าสอบที่ทำการแก้ไขสมุดคำตอบดังกล่าวทั้ง ๑๔๒ คน ได้ให้การยืนยันว่า
 เป็นผู้เขียนข้อความในกระดาษคำตอบดังกล่าวด้วยตนเอง ส่วนนายสหชัยได้ให้การว่า ตนเขียน
 กระดาษคำตอบใหม่ด้วยถ้อยคำตัดพ้อผู้สั่งการ กระดาษคำตอบใหม่ของตนจึงมิได้ถูกนำไป
 สับเปลี่ยนแทนของเดิม ซึ่งกรณีดังกล่าว เป็นที่เห็นได้อย่างชัดเจนแล้วว่า ได้มีการปรับเพิ่ม
 คะแนนสอบเพื่อให้ความช่วยเหลือผู้เข้าสอบตามใบฝากหรือใฝฝากประมาณ ๑๕๐ คน
 ตามข้อกล่าวหาจริง เพราะหากไม่มีการปรับเพิ่มคะแนนสอบดังกล่าวตั้งแต่เริ่มแรก ก็คงไม่มีเหตุ
 ที่จะทำให้ผู้ที่ได้รับการปรับเพิ่มคะแนนต้องกลับมาแก้ไขปลอมแปลงสมุดคำตอบดังกล่าว
 แต่อย่างใด ซึ่งเข้าลักษณะเป็นการดำเนินการเพื่อให้สมประโยชน์ระหว่างผู้ที่ปรับเพิ่มคะแนนสอบกับ
 ผู้ที่ได้รับการปรับเพิ่มคะแนนสอบ ประกอบกับ ยังเห็นได้ว่า ผู้ที่ได้รับการปรับเพิ่มคะแนนดังกล่าว
 น่าจะมีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้องกับขบวนการปรับเพิ่มคะแนนสอบตั้งแต่เริ่มต้น ด้วยเหตุผลที่ว่า
 หากผู้ที่ได้รับการปรับเพิ่มคะแนนดังกล่าวไม่มีส่วนรู้เห็นหรือเกี่ยวข้อง ก็คงจะไม่ยินยอมเขียน
 กระดาษคำตอบขึ้นใหม่เพื่อปลอมแปลงสมุดกระดาษคำตอบเดิมอันเป็นการกระทำที่มี
 วัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือพยายามปกปิดความผิดที่สำเร็จขึ้นมาแล้ว นอกจากนั้น ก็ได้ปรากฏ
 ข้อเท็จจริงจากการไต่สวนพยานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อีกว่า มีผู้เข้าสอบจำนวน ๒๐ คน ได้ให้การรับ
 สารภาพ คือ พยานรายนายนิพัฒน์ ปรีศิริ นายสุริยนต์ ตอนสมจิตร นายทรงกลด พึ่งสอนรักษ์
 นายสมชาย วงศ์จริยะเกษม นายขวัญชัย เนื่องจำนง นายวชิระ โชติรสเศรณี นางสาววารุณี สุตหล้า
 นายประธาน ภูธนะพิบูล นายชุมพล ศิริครินทร์ นายอัครพันธุ์ พูลศิริ นางจันทร์จิรา กามนต์
 นายสรวิศ กุลภัทรากร นางเสาวดี ศิลปะ นายนรินทร์ อร่ามโชติ นางสุปราณี รุ่งธีระ นายพีรัช
 จันธิมา นายนพพร เรืองสว่าง จำนวน ๑๗ คน ให้การว่าเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ตามคำสั่ง
 กรรมการปกครอง และมีผู้เข้าสอบอีก จำนวน ๓ คน ได้แก่ พยานรายนายอรรถการณ จิตถวิล
 นายธีรเดช โปสพันธุ์ นายศุภชัย ช่วยชู ให้การว่าเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ตามคำสั่งอธิบดี
 กรรมการปกครอง กรณีจึงเห็นว่าพยานบุคคลที่สามารถยืนยันได้ว่าผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิบดี
 กรรมการปกครองได้มีส่วนร่วมในฐานะผู้สั่งการให้เกิดกระบวนการปลอมแปลงสมุดคำตอบดังกล่าว

/การที่...

การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า พยานให้ถ้อยคำไม่ตรงกับความเป็นจริง เนื่องจากบ้านของนายวุฒิชัยอยู่ที่อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ไม่ใช่อยู่ที่ซอยจรัสสินทวงศ์ ๕๐ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร การที่พยานอ้างว่าตัวแทนรุ่นได้นำกระดาษคำตอบมาส่งให้นายวุฒิชัยที่บ้านซอยจรัสสินทวงศ์ ๕๐ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร จึงไม่อาจเกิดขึ้นได้ และพยานได้ให้ถ้อยคำว่าได้เขียนกระดาษคำตอบใหม่ในวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ แต่เจ้าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เข้าไปยึดอายัดสมุดกระดาษคำตอบที่ห้องทำงานของนายวุฒิชัยเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๒ การให้ถ้อยคำของพยานดังกล่าวจึงไม่อาจรับฟังได้ นั้น เห็นว่า ปราบกฏบันทึกถ้อยคำของนายวุฒิชัยที่ได้ให้การต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า บ้านเลขที่ ๒๕ ซอยจรัสสินทวงศ์ ๕๐ เขตบางพลัด กรุงเทพมหานคร ที่ใช้เป็นสถานที่ดำเนินการเรื่องดังกล่าว เป็นบ้านญาติของนายวุฒิชัย และปรากฏข้อเท็จจริงว่า เจ้าพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ไปยึดสมุดคำตอบทั้งปกสีเหลืองและสีชมพูจากห้องทำงานของนายวุฒิชัยเพื่อนำไปตรวจสอบเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ ดังนั้น ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นข้ออ้างที่แตกต่างไปจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนคดี แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามผลการตรวจสอบสมุดคำตอบของกองพิสูจน์หลักฐานกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าพบร่องรอยการปลอมเอกสารทั้งสมุดคำตอบเล่มสีเหลืองและสมุดคำตอบเล่มสีชมพู จำนวน ๑๔๑ ราย และพยานบุคคลต่างก็ได้ให้การยืนยันว่า ตนได้แก้ไขกระดาษคำตอบขึ้นใหม่เพื่อสับเปลี่ยนทดแทนกระดาษคำตอบเดิมแล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่เกี่ยวกับสถานที่ในการใช้แก้ไขสมุดคำตอบและวันเวลาในการแก้ไขสมุดคำตอบ จึงมิใช่สาระสำคัญอีกต่อไป ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีไม่อาจรับฟังได้

นอกจากนี้ เห็นว่า กรณีที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตประพฤติมิชอบ สภาผู้แทนราษฎร ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เรียกผู้ฟ้องคดีให้ไปชี้แจงเนื่องจากการร้องเรียนเกี่ยวกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้ารับการศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ และผู้ฟ้องคดีกับนายวุฒิชัยก็ได้ไปชี้แจงต่อคณะกรรมการแล้ว นั้น กรณีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีในฐานะอธิบดีกรมการปกครอง ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของกรมการปกครองและมีประวัติรับราชการในตำแหน่งสำคัญมาโดยตลอด ย่อมตระหนักและคาดการณ์ได้ว่า การสอบคัดเลือกดังกล่าวอาจมีความผิดปกติเกิดขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะเร่งดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยเร็ว แต่ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ดำเนินการตรวจสอบอย่างหนึ่งอย่างใดกับเรื่องดังกล่าว หากผู้ฟ้องคดีได้ทำการตรวจสอบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการให้คะแนนสอบคัดเลือกดังกล่าว ย่อมจะต้องพบความผิดปกติในการให้คะแนนสอบที่ไม่ตรงกับเนื้อหาในกระดาษคำตอบตั้งแต่ต้น การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการตรวจสอบเรื่องดังกล่าว จึงผิดวิสัยและพฤติการณ์ของ

/ผู้ดำรงตำแหน่ง...

ผู้ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมการปกครองเช่นผู้ฟ้องคดีฟังกระทำ และเมื่อได้พิจารณาจากพยานหลักฐานต่างๆ ได้แก่ พยานรายนายวุฒิชัย ซึ่งเป็นพยานสำคัญในการดำเนินการปรับเพิ่มคะแนนและเป็นผู้ประสานให้ผู้เข้าสอบ จำนวน ๑๕๐ ราย เขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดีและพยานอีก ๒๐ คน ซึ่งเป็นผู้ผ่านการคัดเลือกได้ให้การว่า ได้เขียนกระดาษคำตอบใหม่ตามคำสั่งของกรมการปกครองและอธิบดีกรมการปกครอง ซึ่งหมายถึง ผู้ฟ้องคดี อันเป็นคำให้การยอมรับสารภาพที่เป็นหลักฐานสำคัญทำให้พฤติการณ์และข้อเท็จจริงมีความสอดคล้องเชื่อมโยงกันโดยที่พยานดังกล่าวมิได้มีเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อนหรือมีเหตุอื่นใดที่จะทำให้พยานให้การไม่ตรงกับความเป็นจริง ตามที่ได้รับฟังมาในข้างต้นแล้ว จึงเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีส่วนร่วมในการสั่งการให้ปรับเพิ่มคะแนนสอบเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เข้าสอบที่มีรายชื่อตามใบฝากหรือใฝฝากประมาณ ๑๕๐ รายชื่อ และสั่งการให้ปกปิดข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการทุจริตในการสอบคัดเลือกดังกล่าวโดยใช้วิธีการเขียนกระดาษคำตอบขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับคะแนนสอบที่ได้ปรับเพิ่มขึ้นอันเป็นเหตุให้เกิดการทุจริตอย่างกว้างขวางในการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการดำเนินการคัดเลือกข้าราชการเพื่อเข้ารับการศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ซึ่งจะต้องดำเนินการคัดเลือกข้าราชการที่ความรู้ ความสามารถ มีความเหมาะสมสำหรับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายอำเภอต่อไปตามหลักคุณธรรมและปราศจากการแทรกแซงจากอำนาจใดๆ แต่ผู้ฟ้องคดีกลับอาศัยอำนาจหน้าที่ของตนช่วยเหลือผู้เข้าสอบที่มีรายชื่อตามใบฝากหรือใฝฝากประมาณ ๑๕๐ รายชื่อให้ได้รับการคัดเลือกเพื่อเข้าศึกษาอบรมหลักสูตรนายอำเภอ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยมีขอบด้วยกฎหมาย อันถือว่ามีผลประโยชน์ไม่ซื่อสัตย์ สุจริตต่อตำแหน่งหน้าที่ของตน เป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อแสวงงประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งเป็นการ “ทุจริตต่อหน้าที่” และเป็นการกระทำที่ครบองค์ประกอบของ “การกระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ” อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ชี้มูลความผิดไว้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นอื่นมิได้มีผลเปลี่ยนแปลงการวินิจฉัยข้อพิพาทแห่งคดีที่ได้วินิจฉัยไว้ดังกล่าวแล้ว จึงไม่มีเหตุที่ศาลปกครองสูงสุดจะต้องยกขึ้นมาวินิจฉัยเพิ่มเติมอีก

ดังนั้น เมื่อการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริตตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติ

/ระเบียบ...

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมและเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เมื่อได้วินิจฉัยไว้ในข้างต้นแล้วว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำสั่งกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๘๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำวินิจฉัย เรื่องดำที่ ๕๗๑๐๐๓๖ เรื่องแดงที่ ๐๐๘๖๑๕๘ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีโดยอาศัยข้อเท็จจริงและได้วินิจฉัยลักษณะเดียวกันกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

พิพากษายกฟ้อง

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพโรจน์ มินต์น
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวชิระ ชอบแต่ง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายคะนิง จันทร์สงเคราะห์

